

5th July 1952]

“(c) The Revenue Divisional Officers can perform those duties to a certain extent, but they will not be able to devote such close and constant attention to those duties as the Efficiency Officers can.”

“(d) Yes. The question of abolition is being considered.”

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—GOVERNMENT BUSINESS.

GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1952-53—cont.

* **SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR:**—“கனம் தலைவர் அவர்களே, இப்பொழுது இந்தச் சபை முன்பு வரவு செலவு திட்டத்தைப்பற்றி சர்ச்சை நடந்துக் கொண்டிருக்கிறது. குறிப்பாக, வரவு செலவு நன்றாக நடத்தப்படவேண்டுமென்றால் அரசாங்கம் ஸ்திரமானதாக இருக்கவேண்டும். அரசாங்கம் ஸ்திரமானதாக இருக்கவேண்டுமென்றால், எல்லோரும் ஒத்துமைத்து, நாட்டிலுள்ள ஜனங்களுக்குச் செய்யவேண்டிய தொண்டை சரியாக செய்வதற்கு நாம் எல்லோரும் தயாராக இருப்பது உசிதமானது.

“சென்ற இரண்டு மாதங்களாக புது அரசாங்கம் இங்கு நடந்துவருகிறது. புது அரசாங்கமானது இந்த மாதாண்டில் எந்தச் சூழ்நிலையில் வந்தது என்பதைப்பற்றி நான் சொல்லவேண்டாம். நாட்டில் ஏழ்மை, பசிப்பிணி இவைகளெல்லாம் அதிகமாகத் தாண்டவமாடுகிறது. இந்த நிலைமையில் காங்கிரஸினுடைய செல்வாக்கு கொஞ்சம் குறைந்திருக்கின்றன. சமீபத்தில் நடந்த தேர்தலில் வேறு கட்சிகளும் தோன்றி, அவர்களும் இந்த நாட்டு நிர்வாகத்தில் பங்கு கொள்ளவேண்டுமென்ற முறையில் சட்டசபையில் வந்திருக்கிறார்கள். ஆனாலும், சட்டசபையிலே சர்ச்சைகள் நடப்பதைப் பார்த்தால், துவேஷம் அதிகமாக இருக்கிறதேயொழிய, மக்களுக்குத் தொண்டு செய்ய வேண்டிய முறையிலே சட்டசபையிலே சர்ச்சைகள் நடப்பதாகத் தெரியவில்லை. நாட்டில் பஞ்சமும், பசிப்பிணியும் ஒரு புறமிருக்க, இயற்கையும் ஒத்தாசை செய்யவில்லை. இந்தச் சூழ்நிலையில் அரசாங்கத்தை நடத்துவது ரொம்ப கஷ்டம். யார் அரசாங்கத்தை நடத்தினாலும் எந்தக் கட்சியார் அரசாங்கத்தை நடத்தினாலும், அங்கத்தினர்கள் அதிகமாகக் கோபம் கொள்ளாமல், தகுந்த முறையில் நடத்தினால்தான் முடியும். அதிலும் குறிப்பாக, அரசாங்கத்தை நடத்தும் கட்சி இன்னும் அதிக பொறுமையாக இருக்கவேண்டியிருக்கிறது. அப்படியில்லாமலிருந்தால் ஆளும் கட்சி எதைப் பேசினாலும்கூட, எதிர் கட்சியாளர்கள் அதை வேறு விதமாக அர்த்தம் செய்துகொண்டு அதிக கோபத்தை உண்டுபண்ணி தாக்குதலில் இறங்கிவிடுகிறார்கள். இந்தச் சூழ்நிலையில் நாம் அரசாங்கத்தை நடத்தவேண்டுமென்றால், எதிர்க் கட்சியாக இருந்தாலும் சரி, அரசாங்கத்தை நடத்தும் கட்சியாக இருந்தாலும் சரி, சரியாக அரசாங்கத்தை நடத்தமுடியுமா என்று யோசிக்கவேண்டும். ஏன் இதைச் சொல்லுகிறேன் என்றால் வரவு செலவு சரியாகக் நடக்கவேண்டுமென்றால், ஸ்திரமான அரசாங்கம் இருக்கவேண்டும். ஸ்திரமான அரசாங்கம் இருந்தால்தான் மக்களுக்கு நன்றாகச் சேவைசெய்யமுடியும். மக்களுக்கு நன்றாகச் சேவை செய்தால்தான் அவர்களுடைய கஷ்டங்களை நிவர்த்திக்கமுடியும். அவர்களுடைய கஷ்டங்கள் நீங்கினால்தான் இந்த நாட்டில் சுபிட்சமும் கேஷமும் உண்டாக முடியும். இவ்விதமாக எந்தக் கட்சியாக இருந்தாலும், அவரவர்கள் செய்யவேண்டிய கடமையைச் செய்யாவிடால் அவர்கள் மக்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமையைச் செய்ய தவறியவர்களாவார்கள்.

“இங்கே சட்டசபையில் நாம் பிரதிநிதித்துவம் வகிப்பது நமக்காக மாதிரம் அல்ல, நம்முடைய கட்சிக்காக மாதிரம் அல்ல. இங்குள்ள அங்கத்தினர்கள் தனியாகவோ கூட்டாகவோ எல்லா ஜனங்களுக்கும் நாம் ஜவாப் தாரி என்பதை மறந்து விடுகிறோம். ஆகையினாலே, இந்த நிலையில் நாம்

[Sri O. P. Ramaswami Reddiar] [5th July 1952]

எல்லோரும் மக்களுக்குச் சேவை செய்வதற்காகவே வந்திருக்கிறோம் என்பதைக் கவனித்து நடந்து கொள்ளவேண்டும். நான் யாரையும் குறை கூறுவதற்காகவோ, குற்றங்கள் கண்டுபிடிப்பதற்காகவோ சொல்லவில்லை.

“இந்த நாடு இருக்கும் நிலை என்ன? வறுமை தாண்டவமாடுகிறது, மக்களைப் பசிப்பிணி வாட்டுகிறது, பஞ்சம் ஒரு பக்கம் இருக்கிறது. சென்ற 6, 7 வருஷங்களாக பருவ மழையில்லாமல் பஞ்சம் இருந்துக்கொண்டு வருகிறது. பஞ்சம் 1945-ம் வருஷமே வந்துவிட்டது. அதாவது காங்கிரஸ் மந்திரி சபையைக் கைப்பற்று முன்னரே பஞ்சம் ஆரம்பமாகிவிட்டது. அரசாங்கத்திலுள்ள கணக்கை எடுத்துப் பார்த்தால் எப்பொழுது பஞ்சம் ஆரம்பித்தது, எத்தனை வருஷங்களாக பஞ்சம் இருக்கிறது, பஞ்சத்தின் காரணமாக அரசாங்கம் வருஷா வருஷம் எவ்வளவு வரி வாஜா செய்திருக்கிறார்கள் என்பது தெரியவரும்.

“கடவுள் சாபமோ என்னவோ தெரியவில்லை. கடவுள் என்றால் சிலர் குறை கூறுகிறார்கள், அதைப் பற்றிக் கவலையில்லை. கடவுள் மீது நம்பிக்கையுள்ளவர்கள் கடவுளைப்பற்றி பேசுவதை யாரும் தடுக்க முடியாது. இப்பொழுது பேச்சு, எழுத்து சத்தந்திரம் இருக்கிறது. யார் எதை வேண்டுமா அலும் தாராளமாகச் சொல்லிக் கொள்ளலாம். இந்த நிலைமையில் நம் முடைய வாழ்க்கை போய்க்கொண்டிருக்கிறது.

“சட்டசபையிலே சட்டங்களைச் செய்வதற்காக இருக்கும்போது நாம் ஜனப்பிரதிநிதிகளாக இங்கு வந்திருக்கிறோம் என்பதை மறந்துவிடுகிறோம். சட்டம் செய்வதற்காக நாம் கூடியிருக்கும்போது வார்த்தைகளை அளந்து பேசவேண்டும். மக்களுக்கு சுபிட்சம் ஏற்படும் வகையில் நாம் சட்டங்களைச் செய்வோம், சாதக பாதகங்களை நன்றாகச் சர்ச்சை செய்து, நல்ல முறையில் அரசாங்கத்தை நடத்துவதற்கு உதவுவோம் என்று ஜனங்கள் நம்மிடமிருந்து எதிர் பார்க்கிறார்கள். ஆனால் நாம் பேசுவது, நாம் நடந்து கொள்ளும் விதம், இவையெல்லாம் அவர்கள் எதிர்பார்க்கும் அளவு இருக்கவில்லை. ஏதோ ஒரு கட்சியில் பேசும்போது ஒருவருக்கொருவர் குத்தலாகப் பேசுவதோ, அதன் மீது ஆயிரம் வார்த்தைகளைக் கொட்டி அதிகமாகப் பேசிக்கொண்டிருப்பதனால் பொது ஜனங்களிடம் என்ன ஏற்படுகிறதென்றால், அவர்களுக்கு அரசாங்கத்தின் மேல் மதிப்பு இல்லாமற்போய்விடுகிறது. ‘ஜனப்பிரதிநிதிகள் எல்லோரும் இப்படித்தான் இருப்பார்கள் போலும்’ என்ற நிலையில் ஜனங்களிடத்தில் ஒரு எண்ணம் பரவுவதற்கு காரணமாயிருக்கிறது. இதனால் நாட்டில் அரசாங்கத்தின் மீது நல்ல அபிப்பிராயம் இல்லாமற்போய்விடுகிறது. ஜனங்கள் சட்டத்திற்கும் நியாயத்திற்கும் மதிப்பு வைக்க முடியாத நிலைமை ஏற்படுகிறது. ஆகையால் சட்டசபையிலுள்ள எல்லா அங்கத்தினர்களும், குறிப்பாக அரசாங்கத்தை நடத்தும் கட்சி நிதானத்துடன் மக்களுக்குச் சேவை செய்யும் நோக்கத்தோடு, அதற்குத் தகுந்த முறையில் நடக்கவேண்டியது அவசியமென்பதை நான் சுட்டிக் காட்ட வேண்டியதில்லை. இருக்கின்ற எல்லோரும் அனுபவம் உள்ளவர்கள்; அவர்கள் அரசாங்க நிர்வாகத்தில் நல்ல அனுபவமுள்ளவர்கள்; அவர்கள் சட்டத்தை நன்றாக உணர்ந்தவர்கள் என்கிற நம்பிக்கையில் நான் அதிகம் பேசத் தேவையில்லை.

“இன்னொரு சபையில் சர்ச்சைகளைப் பார்க்கும்போது அதிகமாகப் பேசுகிறார்கள். இது பொது ஜனங்கள் மனதிலே நம்மைப்பற்றி எந்த எண்ணம் உண்டாகுமென்பதை யோசிக்கவேண்டும்.

“அரசாங்கத்தை நடத்துவதற்கோ, சட்டங்களைச் செய்வதற்கோ நாம் தகுதியுள்ளவர்களென்ற எண்ணத்திலேதான் ஜனங்கள் அங்கத்தினர்களை தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பியிருக்கிறார்கள். இவர் ஏதோ வேதாந்தம் பேசுவதற்கு வந்து விட்டார் என்று குறை கூறலாம். இருந்தாலும் என் மனதில் பட்டதைச் சொல்லவேண்டும். அதைச் செய்யாவிட்டால் நான் என்னுடைய கடமையைச் செய்தவனாகமாட்டேன். சொல்லிவிடுவதில் கூட நியாயமில்லை. மனிதன் தன்னை வரையறைகுட்படுத்திக் கொண்டு,

5th July 1952] [Sri O. P. Ramaswami Reddiar]

வாழ்க்கையை நடத்தவேண்டும். நினைத்தபடி வாழ்க்கையை நடத்திக் கொண்டிருந்தால் அது பக்கத்தில் இருப்பவனை பாதிக்கும் என்றெல்லாம் நினைத்துக் காரியங்களைச் செய்யவேண்டும். நம்முடைய எண்ணமும், சொல்லும், செயலும் அம்மாதிரி பிறருக்கு கெடுதலைவிளைவிக்காவண்ணம், இருக்க வேண்டும். அதில்தான் இருக்கிறது நம்முடைய முன்னேற்றமும், நாட்டின் முன்னேற்றமும் என்பதை நாம் மறந்துவிடுகிறோம். இதை ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்.

“தவிர, அரசாங்கம் நடக்கவேண்டுமென்றால், அரசாங்கத்தை நடத்துகிறவர்களுக்கூட நாடு இப்பொழுது எந்த நிலையில் இருக்கிறது, அரசாங்கம் எந்த நிலையில் இருக்கிறது, அரசாங்கத்தை எப்படி நடத்தவேண்டும், நடத்துவதற்கு என்னென்ன தடைகள் இருக்கின்றன, அந்தத் தடைகளை எப்படி நீக்கவேண்டும், அதிகமாக தடைகள் இருக்கின்றனவா என்பதையும் யோசனை செய்யவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அரசாங்கம் நம்முடைய கட்சியைப்பற்றி மாதிரி நினைத்துக் கொண்டிருந்தால், இப்பொழுது இருக்கும் சூழ்நிலையில் அரசாங்கத்தை ரொம்ப நன்றாக நடத்தமுடியுமா என்பதை யோசிக்கவேண்டும். ஆகையால், அரசாங்கத்தை நடத்தும் நமது பெரியார் கணம் ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்களுக்கு நான் எடுத்துச் சொல்லவேண்டியதில்லை. அவர் நல்ல அனுபவமுள்ளவர், திறமையுள்ளவர். ஆனாலும் அவரும் அதைக் கவனித்திருக்கின்றார் என்று தெரியும். இருந்தாலும் அதை இன்னும் அதிகமாகக் கவனித்து, ஸ்திரமான அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்குத் தகுந்த முறையில் இந்த அரசாங்கத்தை நடத்துவதற்கு ஏற்பாடு செய்வாரென்று நினைக்கிறேன். மத்திய அரசாங்கத்திலிருந்து அப்போதைக்கப்போது முட்டுக்கட்டைகள் இருந்து வந்தன. இப்பொழுது அம்மாதிரி முட்டுக்கட்டைகள் இருக்கிறதோ என்னவோ தெரியாது. நான் பிரதமராக இருந்தபோது அம்மாதிரி முட்டுக்கட்டைகள் இருந்தன. ஆனால் அவர்களுக்கும் இப்பொழுதுள்ள நிலையை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும்.

“அப்பொழுதிருந்த சூழ்நிலை வேறு; அப்போது நம்முடைய கட்சியில் அதிகம் பேர் இருந்தார்கள். இப்பொழுது இருக்கும் நிலையைப் பார்த்தால் நாம் தனியாக அரசாங்கத்தை நடத்த முடியுமா என்பதை யோசனை செய்யவேண்டும். ஏதோ அதிகமாகச் சொல்லுகிறேன் என்று நினைக்கக் கூடாது. ஸ்திரமான அரசாங்கம் வேண்டுமென்றால் அடிப்படையில் விரோத மில்லாத கட்சிகளை சேர்த்துக்கொண்டு அரசாங்கத்தை நடத்தவேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். எவ்வளவு தூரம் என்னுடைய யோசனை உசிதமென்று பரிசீலனா என்னுக்குத் தெரியாது. அம்மாதிரி இருந்தால் ஒரு ஸ்திரமான அரசாங்கத்தை நாம் சரியாக நடத்த முடியும் இல்லையென்றால் அடிக்கடி இந்தப் போராட்டங்கள் இருந்துக்கொண்டேதான் இருக்கும். இதிலிருந்து தைரியமாக எந்தக் காரியத்தையும் ஜனங்களுக்குத் தொண்டு செய்ய முடியாது. அந்த நிலையில் அரசாங்கத்தை நடத்துவதென்றால் ரொம்பவும் கஷ்டமென்பதை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டாம். அனுபவத்தின் மூலம் தெரியும். நீங்களே அதற்குத் தகுந்த முறையில் நடந்து கொள்வீர்களென்று நினைக்கிறேன்.

“தவிர, அரசாங்கத்தை நாம் நடத்திக்கொண்டு வரும்போது எந்தெந்த துறையில் நாம் வரி விதிக்கிறோம். யார் யார் வரிகள் கொடுக்கிறார்கள். அந்த வரிகள் எப்படி எப்படி ஜனங்களுக்கு உபயோகப்படுத்தப்படுகின்றன. வரி கொடுக்கும் ஜனங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் அதில் எவ்வளவு பங்கு போய் சேருகிறது. விவசாயிகளை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். வியாபாரிகளை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். இன்னும் இதேபோல வேலையில் இருக்கக் கூடியவர்களை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். இப்படியாக இந்த மாகாணத்தில் தொழில்கள் புரிந்து கொண்டிருக்கக்கூடியவர்களை அவர்கள் தொழில் படி எடுத்துக்கொண்டால் ஒவ்வொருவர் மூலமாகவும் இந்த மாகாணத்திற்கு எவ்வளவு வருமானம் வந்து கொண்டிருக்கிறது. அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் எவ்வளவு வரி கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் கொடுக்கும் வரியிலிருந்து எவ்வளவு பங்கு பணம் அவர்களுக்கே போய்ச் சேருகிறது என்பதையெல்லாம் யோசிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

[Sri O. P. Ramaswami Reddiar] [5th July 1952]

இப்போது வரி கொடுக்கிறவர்கள் ஒரு பகுதியினர். ஆனால் அதிகமான சௌகரியங்களையெல்லாம் அடைகிறார்கள் மற்றொரு பகுதியினராக இப்போது இருக்கிறார்கள். இது ஜனங்களுக்கு நன்கு தெரிந்துவிட்டது. ஏனென்றால் நாம் ஜனங்களுக்கு அதிகமாக நன்மையைச் செய்யப்போகிறோம் என்று சொல்லிக்கொண்டுதான் ஜனங்களுடைய பிரச்சினையை அதிகமாகக் கிளப்பி விட்டிருக்கிறோம். அதிகமான வரி ஒரு பக்கமும் அதன் பளுவை தாள் மாட்டாமல் மக்கள் படும் கஷ்டம் ஒரு பக்கமும் அதிகமாக இருக்க இப்போது புதிய வரியை போட நாம் உத்தேசிக்கும்போது பல பக்கங்களிலிருந்து கிளர்ச்சி ஏற்படக்கூடும். இப்பொழுது சர்க்காருக்கு விரோதமாக எத்தனையோ கிளர்ச்சிகள் இருக்கின்றன. இந்த சர்க்கார் ஒழிந்தால் தாங்கள் பதவிக்கு வந்தவுடன் அவர்களுடைய இஷ்டம்போலவே எல்லா வகைகளிலும் தொண்டு செய்வதாக அவர்கள் சொல்லிவருகிறார்கள். அதற்காக வரி போடக்கூடாது என்று நான் சொல்லவில்லை. ஆனால் நியாயமான முறையில் யாருக்கு வரி போடவேண்டும். யார் இப்போது அதிகவரி கொடுக்காமல் லாபம் அதிகம் சம்பாதித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்த்து அவர்களுக்கு வரி போடவேண்டுமே தவிர இப்போது அதிக வரி செலுத்திக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கே வரி மறுபடியும் போடக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் சொல்லுகிறேன்.

“இப்போது பட்ஜெட் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மிகவும் ஜாக்கிரதை யாகத்தான் இந்த பட்ஜெட் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பது எனக்குத் தெரியும். இதற்குமுன்னிருந்த அரசாங்கம் செய்திருந்தவைகளை சில வற்றை மாற்றியிருக்கிறார்கள். எந்த அரசாங்கம், எந்தக் கட்சி பதவியில் இருந்தாலும் சரி அவர்கள் தங்கள் கொள்கைகளுக்குத் தக்கபடிதான் பட்ஜெட்டை தயார்செய்வார்கள். இந்த அரசாங்கம் அப்படியே புதிய கொள்கைகளுக்குத் தக்கபடிதான் இந்த பட்ஜெட்டை தயார்செய்திருக்கிறது. இவர்கள் பட்ஜெட்டை தயார்செய்யும்போது, இந்த மாகாண அரசாங்கத்தின் வருமானம் என்ன, எந்த எந்த இனங்களில் எவ்வளவு கோடி ரூபாய்கள் செலவு செய்யப்படவேண்டும், எந்தந்த புதிய திட்டங்களை அமுலுக்குக் கொண்டுவரவேண்டும், அதற்காக எவ்வளவு பணம் வேண்டியிருக்கிறது, இருக்கும் வருமானத்தைக்கொண்டே அதை நடத்திச் செல்ல முடியுமா என்பதையெல்லாம் யோசித்தாக வேண்டும் யோசித்தும்தான் இருப்பார்கள்.

“முக்கியமாக ஒன்றை கவனியுங்கள், 1939-ம் வருஷத்திலே இந்த அரசாங்கத்திற்கு 16 கோடி ரூபாய்கள் வருமானம் வந்து கொண்டிருந்தது. இப்போது சுமார் 60 கோடி ரூபாய்கள் வருகின்றன. இதில் நிலவரி மாத்திரம் சர்க்காருக்கு எவ்வளவு வருகிறது என்று பார்க்க வேண்டும். நிலவரி மூலமாக சர்க்காருக்கு சுமார் 11 கோடி ரூபாய்கள் வருகின்றன. விற்பனை வரி மூலமாக சர்க்காருக்கு சுமார் 15 கோடி ரூபாய்கள் வருகின்றன. அதேமாதிரியாக காடுகள், ஸ்டாம்ப்ஸ், ரிஜிஸ்ட்ரேஷன் முதலியவைகள் மூலமாக சர்க்காருக்கு வருமானம் வந்துகொண்டிருக்கிறது.

“இருந்தாலும் பொதுவாகப் பார்க்குமிடத்து கிராம ஜனங்களிடமிருந்து வரும் வருமானத்தைவிட மிகக் குறைவாகவேதான் நகரங்களிலுள்ள வர்களிடமிருந்து சர்க்காருக்கு வருமானம் வந்துகொண்டிருக்கிறது. நில வரி, தண்ணீர் வரி, ரிஜிஸ்ட்ரேஷன், ஸ்டாம்ப்ஸ் விற்பனை வரி போன்றவைகளில் கிராமங்களில் கிடைக்கும் வருமானம்தான் அதிகம். அப்படியிருந்தும் கூட இப்போது நகரங்களில் தான் அதிகமாக கல்விக்காகவும், ரோடுகளுக்காகவும், மற்ற இதர சௌகரியங்களை செய்து கொடுப்பதற்காகவும் செலவு செய்கிறீர்களே தவிர மற்றபடி கிராமங்களில் ரோடுகளைக் கவனிப்பதே கிடையாது. ஆஸ்பத்திரி வசதியைப் பற்றியோ, கல்வி வசதியைப் பற்றியோ, கிராமங்கள் சரியாக கவனிக்கப்படவில்லை.

“கிராமப்புரங்களில், நகரப்புரங்களிலிட மிக அதிகமாக ஜனங்கள் வசிக்கிறார்கள். புள்ளிவிவரங்களை எடுத்துப் பார்த்தால் அது மிக நன்றாகத்தெரிய வரும். மொத்தமுள்ள 5 கோடியே 60 லக்ஷம் ஜனங்களில், கிராமங்களில் மாத்திரம் 4 கோடியே 60 லக்ஷம் ஜனங்கள் வசிக்கிறார்கள். இன்னும் 88 லக்ஷம் பேர்கள் முனிசிபல் பிரதேசங்களிலும்,

5th July 1952] [Sri O. P. Ramaswami Reddiar]

44 லக்ஷம் பேர்கள் மேஜர் பஞ்சாயத்துகளிலும் வசிப்பது 1950-ம் ஆண்டில் கணக்குப்படி பார்த்தால் தெரியவரும். இந்த இரண்டு வருஷ புள்ளி விவரங்கள் என்னிடம் இல்லை. கிடைக்கவில்லை, இப்போது கொஞ்சம் எல்லாவற்றிலும் அதிகமாகியிருக்கலாம். கிராமத்திலுள்ள ஜனங்களில் சுமார் 3 கோடியே 70 லக்ஷம் பேர்களுக்குத் தான் நிலமிருக்கும். பாக்டியிருப்பவர்கள் நிலமற்றவர்கள் ஆகவே கிராமத்திலுள்ள 3 கோடியே 72 லக்ஷம் பட்டாதாரர்கள் தான் சர்க்காருக்கு நிலவரி, நீர் வரி என்று ஏராளமாக வரிகள் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். முன்பு ஸ்டாம்பு மூலமாக சுமார் 1½ கோடி ரூபாய்கள் வந்ததென்றால் இப்போது 4 கோடியே 75 லக்ஷம் ரூபாய் வந்து கொண்டிருக்கிறது. இப்படியாக பல துறைகளில் பார்த்தாலும் கிராம ஜனங்கள் தான் அதிகமான வரியைக் கொடுத்துக் கொண்டுவருகிறார்கள் என்பது பட்ஜெட்டை நாம் சரியாகப் பார்த்தால் தெரியவரும். அதேசமயத்தில் அவர்களுக்கு திரும்பவும் எவ்வளவு பணம் போய் சேருகிறதென்பதைப் பார்த்தோமானால் அது தான் மிகவும் குறைவாக இருக்கிறதென்பதை அதே பட்ஜெட் மூலமாக நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம். நானும் இதற்கு முன் இந்த மாகாணத் தலைவராக இருந்தபோது நகரங்களிலுள்ள ஜனங்களுக்கு எவ்வளவு பணம் செலவிடப்பட்டுக் கிராமங்களிலுள்ள ஜனங்களுக்கு எவ்வளவு பணம் செலவு செய்யப்பட்டு வருகிறதென்பதை அறிந்து கொள்ள புள்ளிவிவரங்களைத் தருவித்தேன். எனக்குக் கிடைத்த தகவல்களிலிருந்து அதிகமாக நகர்புறங்களில் தான் செலவிடப்படுகிறதே தவிர கிராமங்களில், நகர்புறங்களில் செலவிடப்படும் தொகையில் நாலில் ஒரு பங்கு கூட செலவிடப்படவில்லை யென்பதை அறிந்து கொண்டேன். சமூகத்தொண்டை எடுத்துக் கொண்டாலும், பொது சுகாதாரத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும், கல்வி வசதிகளை எடுத்துக் கொண்டாலும் நகரங்களிலெல்லாம் அதிகம் செலவிடப்படுகிறதென்பதை நீங்கள் இப்போது பரிசீலனை செய்தாலும் நன்றாகத் தெரியவரும். அதேசமயத்தில் கிராமங்களில் ஜனங்கள் கொடுக்கும் வரியைவிட நகரங்களிலுள்ள ஜனங்கள் அவ்வளவு வரி கொடுக்கவில்லை யென்பதை நாம் ரூபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். நீங்கள் இப்போது கிராமங்களிலுள்ளவர்களுக்கு அதிகமான வசதியைச் செய்து கொடுக்கும் முறையில் எல்லா திட்டங்களையும் மாற்றி அமைக்க வேண்டும். இதை ஒரே நாளில் மாற்றி விடமுடியுமென்று நான் நினைக்கவில்லை. ஆனால் எப்படியும் அதை மாற்றியமைக்கவேண்டுமென்பதை உங்களுக்குச் சொல்லவே விரும்புகிறேன்.

“மஹாத்மா காந்தியவர்கள் அடிக்கடி என்ன சொல்லி வந்தார்கள்? கிராமங்களிலுள்ள ஜனங்களுக்குத் தான் நாம் அதிகம் தொண்டு செய்ய வேண்டும். அவர்கள் தான் இன்று ரொம்பவும் பிற்போக்கான நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். கிராம ஜனங்களின் ஏழ்மை நிலைமையை, அறியாமை நிலைமையை மாற்றியமைக்கப் பாடுபடவேண்டுமென்று சொல்ல வில்லையா? அவர்கள் யோசனைப்படி காங்கிரஸ் கட்சியில் கிராம அபிவிருத்திக்காக பல சமூகத்தொண்டுகளையும் திட்டங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு பாடுபடவில்லையா? இப்போதும் அதைப் போலவே நமது காங்கிரஸ் அரசாங்கம் கொள்கைகளையும், திட்டங்களையும் போட்டு வேலை செய்யவேண்டுமென்பதாக நான்கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அதற்குத்தகுந்த முறையில் அதிகமான தொகையை கிராமங்களுக்கு ஒதுக்க வேண்டுமென்றும் நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“இப்போது பார்த்தால் நம்முடைய வருமானத்தில் சுமார் 4-ல் 3 பங்கு நம் அரசாங்க ஊழியர்களின் சம்பளத்திற்கே செலவு செய்து விடுகிறோம். அதனால் அவர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுக்கக்கூடாதென்று நான் சொல்லவில்லை. ஆயிரக்கணக்காக இவர்களுக்கு சம்பளம் கொடுக்கிறோமே இது யாருடைய பணம்? பணம் கொடுக்கிறவர்களுக்கு நாம் இப்போது எவ்வளவு செலவு செய்கிறோம்” நமக்கு பணம் கொடுக்கிறவர்கள் மிகவும் ஏழ்மையான நிலையில் இருக்கும்போது அவர்களுடைய நிலைமையை உயர்த்துவதற்கு நாம் என்ன ஏற்பாட்டை செய்திருக்கிறோம் என்றுதான் பார்க்க வேண்டுமென்பது என்னுடைய பிரச்சனை. ஆயிரம், ஐயாயிரம் என்று சம்பளம் கொடுத்தாலும் அதை வாங்குகிற அரசாங்க ஊழியர்கள் இன்னொரு சரியாக நடக்கிறார்களா? அரசாங்க நிர்வாக இயந்திரம் இன்று சரியாக

[Sri O. P. Ramaswami Reddiar] [5th July 1952]

4-30
p.m.

நடக்கிறதாயென்று பார்த்தால் அது சரியாக நடைபெறவில்லை யென்று தான் சொல்ல வேண்டும். நாம் திட்டங்களையும், கொள்கைகளையும் போடுகிறோம். ஆனால் அதை நிறைவேற்றி வைக்கவேண்டியவர்கள் மிகவும் பொறுப்பற்ற முறையில் நடத்தி வைக்கிறார்கள். அதனால் இன்று அதில் பல குறைபாடுகளும், குற்றச்சாட்டுகளும் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. நாம் எந்தக் கொள்கையை கடைப்பிடிக்கவேண்டுமென்று பணம் ஒதுக்குகிறோமோ அந்தக் கொள்கைக்காக ஒதுக்கிய பணம் எல்லாம் செலவழிக்கப் படுகிறதாயென்றால் அது தான் இல்லை. பெரும்பாலான பணம் விரயமாக்கப்படுகிறது. எத்தனை பணம் ஒதுக்குகிறோமோ, அத்தனை பணமும் கிராம வாசிகளிடம் போய்ச் சேருவதில்லை. ஒவ்வொரு மாதமும் பத்திரிகைகளில் பார்த்தாலும் தெரியும். மத்திய அரசாங்கத்தின் பணமும், மாகாண அரசாங்கத்தின் பணமும் கோடிக்கணக்கில் விரயமாகிக் கொண்டு வருகிறது என்பதைப் பற்றி பல விஷயங்கள் வெளியாகிறது. இதையுப் பார்க்கும்போது அதிகமாக நாமே நிரூபிக்கும் முறையில் பணம் விரயமாக்கப் படுகிறதேயென்று தான் வருந்த வேண்டியிருக்கிறது. அரசாங்கத்தை நடத்தும் மந்திரிமார்கள் மாத்திரம் கவனித்தால் போதாது. அரசாங்கத்தை ஸ்திரமாக நடத்தும் அரசாங்க ஊழியர்களும் அதிகக் கவனமுள்ளவர்களாக இருக்கவேண்டும். அது இப்பொழுது கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்து கொண்டேவருகிறது. அவர்கள் எவ்வளவு தூரம் அக்கறை கொண்டு, நம்நாட்டு ஏழைமக்களுக்குச் செய்யவேண்டிய தொண்டைச் செய்கிறார்கள் என்பதைப் பொறுத்திருக்கிறது நம் நாட்டு மக்களின் முன்னேற்றம். அரசாங்கம் திட்டங்களுக்காக ஒதுக்கிய பணம் சரியாக ஏழை மக்களுக்கு அந்தந்தப் பகுதிகளுக்குப் போகிறதா என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் பிரயோஜனமொன்றுமில்லை. நமது தலைவர்கள் ராஜாஜி அவர்கள் இப்பொழுது அரசாங்கத்தை நடத்துகிறார் என்றால், அவர் ஒருவர் மாத்திரம் இரவும் பகலும் வேலை செய்தால் போதுமா? எல்லா மந்திரிமார்களும் தகுந்த முறையில் வேலை செய்யவேண்டும். அரசாங்க இயந்திரமும் சரியாகப் பணியாற்றவேண்டும். Departmental heads இன்னும் கவனமாக வேலை செய்யவேண்டும். அவர்கள் இதற்குமுன் கவனமாக வேலை செய்து வந்தார்கள். இன்னும் அம்மாதிரியே வேலை செய்வார்களென்று நினைக்கின்றேன். அம்மாதிரி நடந்தால் ரொம்ப நல்லது. இருந்தாலும் கண்காணிப்பு அதிகமாக இருக்கவேண்டும். அவர்கள் மனதிலே நம் ஜனங்களுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணங்கள் இருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால், அரசாங்கம் பணத்தை ஒதுக்கி விட்டபோதிலும் எதிர்பார்த்தப் பயனை அடையமுடியாது. ஆகையால், பணம் விரயமாகாதபடி அதிகாரிகளும் மந்திரிகளும் கண்காணிக்கவேண்டும். ஏழைகளிடமிருந்து பணத்தை வாங்கி, விநியோகிப்பதற்கு நாம் கண்களும் கட்டிக்கொண்டு, சட்டசபை, மந்திரிசபை எல்லாவற்றையும் வைத்துக் கொண்டு, அந்தப் பணத்தை சரியாக அவர்களுக்கு திட்டங்கள் மூலம் போய்ச் சேரவில்லையென்றால், அதனால் என்ன பயன்? இதனால் நாட்டுப் புறங்களிலுள்ள ஏழைமக்களுக்கு எந்த அரசாங்கம் நடந்தபோதிலும் அதன்மீது கோபம் உண்டாவது இயற்கையே. ஆகையால், நாட்டு மக்களின் முன்னேற்றம், அரசாங்கத்தின் ஸ்திரத்தன்மை எல்லாவற்றையும் கவனத்தில் கொண்டு காரியங்களைச் செய்துவரவேண்டும். இதையெல்லாம் நான் ஏன் சொல்லுகிறேன் என்றால் பிறருக்கு இது தெரியாது என்பதற்காக அல்ல; ஆனால், வேலை தொந்தரவுகளுக்கிடையே, பல தொல்லைகளில் மனது ஓடிவிடுகிறது. எதைக் கவனிக்கவேண்டுமோ அதைக் கவனிக்காமல் விட்டு விடுகிறோம். அதனால் தவறுகள் ஏற்பட்டு, மக்கள் பயனை அடைய முடியாமல் போய்விடுகிறது.”

SRI S.B. ADITYAN :—“ குதிரைப்பந்தயம் போன்றவைகளுக்கென்று ஒரு மந்திரி இருக்கிறாரே, அவர் அதிகப்படியான சில இலாகாவைப் பார்க்கக் கூடாதா ? ”

* SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR :—“ சொல்லிக்கொண்டே வருகிறேன். சந்தேகம் இருந்தால் கேளுங்கள். தொந்தரவுகள் இருக்கும்போது எவ்வளவு பேரை நாம் கவனிக்க வேண்டுமென்பதையும் யோசிக்க

5th July 1952] [Sri O. P. Ramaswami Reddiar]

வேண்டும். அவர்கள் மாத்திரமல்ல, சட்டசபை அங்கத்தினர்களும் ஜவாப் தாரி என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது. மந்திரிகள் மாத்திரமல்லாமல் நாமெல்லோரும் ஜவாப்தாரி என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது. எந்தெந்த துறையில் நாம் ஒத்தாசை செய்யவேண்டுமோ, எங்கெங்கே தவறுகள் இருக்கிறதோ அவைகளைச் சுட்டிக்காட்டி, நல்லது இருக்குமானால் அதற்குத் நீங்களும் கூட ஒத்தாசை செய்து அரசாங்கம், எந்த அரசாங்கமாக இருந்தாலும், நன்றாக நடப்பதற்குத் தகுந்த முறையில் நாம் ஒவ்வொருவரும் எவ்வளவு தூரம் அக்கறை கொள்ளுகிறோமோ அதைப் பொருத்திருக்கிறது அரசாங்கம் நடப்பது. அரசாங்கத்தை இன்று இவர்கள் நடத்தலாம். நாளை நீங்கள் நடத்தலாம். யாராயிருந்தாலும் சரி, அடிப்படை விதியை மறந்துவிடக்கூடாது. அடிப்படையை மறந்து, மக்களின் நலனை மறந்து, கொஞ்சம் அலட்சியமாக நாம் இருப்போமேயானால் அது ஜனங்களிடத்தில் எவ்வளவோ கஷ்டங்களை உண்டாக்குகிறது என்பதை எல்லோரும் சிந்திக்கவேண்டும். இன்று நாட்டில் வறுமையும் பஞ்சமும் தாண்டவ மாடும் நிலைமையில் நாம் எவ்வளவு ஜாக்கிரதையாகவும் நேர்மையாகவும் நடந்து கொள்ளவேண்டுமென்பதற்காகத்தான் நான் இதைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றேன்.

“ இந்த மாகாணத்தை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். இந்த மாகாணத்தின் பரப்பு சுமார் 1,25,000 சதுரமைல்கள். இதில் ஒரு லட்சம் சதுர மைலில் வெள்ளாமை நடக்கிறது. பதினேழு லக்ஷம் சதுர மைல்கள் காடுகள். ஏழு லக்ஷம் சதுர மைல்கள் இனும் நிலங்கள்.

“ இந்த மாகாணத்திலுள்ள 4 கோடி ஏக்கர்களில், சுமார் 1 கோடி ஏக்கர் நீர்ப்பாசன வசதியுள்ளன. அந்த நீர்ப்பாசன வசதியுள்ள இடங்களைப் பார்த்தால், 40 லக்ஷம் ஏக்கர்கள் ஜீவநதியால் நீர்ப்பாசனமாகிறது. முப்பது லக்ஷம் ஏக்கர்கள் பாசனவசதிகளுள்ள ஏரிகள், குளங்கள் இவைகளால் பாசனமாகிறது. இருபது லக்ஷம் ஏக்கர்கள் கிணறுகளால் பாசனம். இதையெல்லாம் பார்க்கும்போது, ஒரு கோடி ஏக்கரென்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. நாற்பது லக்ஷம் ஏக்கர்தான் பாய்ச்ச முடியும் ஜீவநதியால்.

“ மற்ற இடங்களில் மழை இல்லாமல் நஞ்சையாக இருந்தாலும் புஞ்சையாக இருந்தாலும் அதிகமாக பஞ்சம்தான் உண்டாகிறது. அதைப்பார்க்கும்போது, 1944-45-ல் எவ்வளவு நம் அரசாங்கத்திலே remission கொடுத்திருக்கிறோம். அதுமுதல் இன்றுவரை remission ஆனது எவ்வளவு அதிகமாகக்கொண்டு வந்திருக்கிறது என்பதைப் புள்ளிவிவரங்களைப் பார்த்தால் தெரியும்.

“ 1955-ம் பசலியில் 70 லக்ஷம் 30 ஆயிரம் ரூபாய்; 1956-ம் பசலியில் 19 லக்ஷம்; 1957-ம் பசலியில் 81 லக்ஷம் 23 ஆயிரம்; 1958-ம் பசலியில் 81 லக்ஷம் 60 ஆயிரம்; 1959-ம் பசலியில் 110 லக்ஷம் 40 ஆயிரம். இன்னும் இரண்டு பசலிகளுக்கு கணக்கு கிடைக்கவில்லை. இந்த பசலிகளிலும் அதிகமாகவே ‘ரெமிஷன்’ கொடுத்திருக்கிறோம். இதையெல்லாம் பார்க்கும் போது 7 வருஷமாக வருஷா வருஷம் அதிகமாகப் பஞ்சம் உண்டாகிக் கொண்டுவருகின்றது.

“ இன்னொரு விஷயம், நமது மாகாணத்திலிருக்கிற, நிலப்பரப்பு 10 ல் 9 பங்கு மழையை எதிர்பார்த்தப் பிரதேசம். நாற்பது லக்ஷம் ஏக்கரில் 7 ஆயிரம் சதுர மைலில் ஜீவநதிகளால் நீர்ப்பாசனம் நடக்கிறது. மற்றவையெல்லாம் வாணத்தைப் பார்த்து அதன் மூலமாக பயிரிடப்படுவண்டும். ஆகையினாலே, அந்த நிலையில் இருக்கிறதால், வருஷாவருஷம் எவ்வளவு தூரம் விவசாயிக்கு நஷ்டம் உண்டாகிறது? ஆனால், நம்முடைய Remission Rulesஐ பார்த்தால் எவ்வளவு அதிகமாகக் கொடுக்கின்றோம் என்று பார்க்கும் போது அவனுக்கிருக்கும் கஷ்டம் எவ்வளவு, நாம் கொடுப்பது எவ்வளவு என்று பார்த்தால், மற்ற துறைகளில் கொடுப்பதற்கும் இதற்கும் ஒருவித சம்பந்தமுமில்லாமல் இருக்கிறது. மற்ற துறைகளில் கொடுப்பதை விட இவர்களுக்கு சலுகைகள் அளிப்பது மிகவும் குறைவு.

[Sri O. P. Ramaswami Reddiar] [5th July 1952]

“வருமான வரியை எடுத்துக்கொண்டால், ரூ. 3,600-க்கு மேல் வருமானம் இருக்கிறவர்களுக்கு வருமானவரி என்று இருக்கிறது. இன்னும் விற்பனை வரியை எடுத்துக்கொண்டால், அதை எல்லோரும் கொடுக்கிறார்கள் பலதிறைகளில். ஸ்டாம்பு பட்டியை எடுத்துக்கொண்டால் 100-க்கு 1½ ரூபாயிலிருந்து 7 ரூபாயாக ஆகிவிட்டது. செஸ் 1 ரூபாய்க்கு 2 அணவிலிருந்து 5 அணவாகி விட்டது. இப்படி ஒவ்வொன்றையும் பார்க்கும்போது, ஒரு பக்கம் பஞ்சம், இன்னொரு பக்கம் வரி அதிகமாய்க்கொண்டே போகிறது. அரசாங்கத்தை நடத்தும்போது வரவு செலவு சரியாக்க முடியவில்லையென்றால், யார் பேரி லாவது வரிபோட்டு வசூலிக்கத்தான் வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அரசாங்க இயந்திரம் நடக்காது. ஆனாலும், நாம் செய்வது சரியா என்பதை யோசிக்கவேண்டும். வேறு துறையில் அதிகமாகப் பணம் சாம்பாதிக்கிறவர்களிடத்தில் நாம் வரி வசூலிக்க முயற்சிக்கவேண்டும். வேறு துறைகளில் பணம் சம்பாதித்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களிடம் வசூல் செய்வது உசிதமா அல்லது டென்ற சில வருஷங்களாக அதிகத்தொந்தரவு அடைந்துவரும் விவசாயிகளிடத்திலும் ஏழை மக்களிடத்திலும் வசூல் செய்வது உசிதமா என்பதை யோசிக்கவேண்டும். தர்மத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு அரசாங்கம் நடத்தவேண்டுமென்று நினைக்கிறோம். ஆனால் பல தொல்லைகளில் முடியவில்லை. அதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு நாம் செய்தால் தான் (இன்று ஒரே அடியாக மாற்றிவிட்டமுடியாது). இந்த அடிப்படைக் கொள்கையை வைத்துக் கொண்டு செய்தால்தான், நம்முடைய கடமைகளை நாம் சரிவரச் செய்தவர்களாக முடியும். அதிகமாகப் பணம் இருக்கிறவர்களிடத்தில் வசூலித்து, பலருக்கு நன்மை பயக்கக்கூடிய காரியங்களைச் செய்யவேண்டும். இதைத்தான் நம்முடைய பெரியோர்கள் வற்புறுத்தி வந்திருக்கிறார்கள். ஈக்களும், வண்டிகளும் புஷ்பத்தினிடம் சென்று, அதனுள்ள தேனை எடுத்துக்கொண்டு, அதிலுள்ள மகரந்தத்தை அந்தச் செடிகளின் அபிவிருத்திக்கு உதவுவதுபோல, வரிக்கொள்கை இருக்க வேண்டும். எப்படி ஒருபக்கம் தேன் எடுத்து, இன்னொரு பக்கம் அபிவிருத்தி ஏற்படுகிறதோ, அதே முறையில் அரசாங்கத்தை நடத்துபவர்களும், மக்களிடத்தில் ஈரி விதிக்கும்போது, அவர்களுக்கு நன்மையும் ஏற்படச்செய்ய வேண்டிவது அவசியம். ஆகையால், அந்த முறையில் அரசாங்கத்தை நடத்தவேண்டுமென்றுதான் நினைக்கிறோம். ஆனால், நம்முடைய தொல்லைகளினாலே இவைகளைச்செய்ய நினைக்கமுடியாததால் கிளர்ச்சி அதிகம் செய்யாதவர்களின்பேரிலும், பேசாமல் இருக்கிறவர்கள் பேரிலும் வரி விதிக்கிறோம். இதுதான் இன்றுவரை நடந்துவருவது. தர்மத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு நாட்டை நடத்தவேண்டுமென்று நினைப்பதால், அதை நாம் மனதில் வைத்துக்கொண்டு அரசாங்கத்தை நடத்தவேண்டும்.

ரொம்பப் பேர்கள் இப்பொழுது வருமான வரியைக் கொடுக்காமல் ஏமாற்றிவிட்டார்கள் என்பதை பத்திரிகைகளில் பார்த்தேன். இம்மாதிரியாரும் ஏமாற்றாமல் இருப்பதற்குத் தக்க நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அவர்கள் எல்லோரும் ஏமாற்றாமல் ஒழுங்காக சர்க்காருக்கு வரி செலுத்தினால் இன்னும் 20, 30 கோடி ரூபாய்கள் கூட கிடைக்குமென்று சொல்லப்படுகிறது. அதற்குத் தக்க நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். எல்லோரும் இவ்விஷயத்தில் சேர்ந்து ஒத்துழைத்தால் தான் காரியத்தை வெற்றிகரமாக நடத்த முடியும். இல்லாவிட்டால் போய்க்கொண்டிருக்கும் பணத்தை தடுக்க முடியாது.

“கிராமங்களில் வசிக்கக் கூடிய 4 கோடியே 60 லக்ஷம் ஜனங்கள் தான் இன்று வைத்திய வசதியற்று, கல்வி வசதியற்று, போக்குவரத்து வசதிகள் அற்று, இன்னும் பலவிதமான வசதிகளும் அற்று, வரியை மாத்திரம் அதிகமாக சர்க்காருக்குக் கொடுத்து விட்டுத் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களையும் ஏழமை நிலை ஒருபுறம் அவர்களை வதைக்கிறது. வெள்ளாளமை செய்வதற்கு போதுமான பொருளாதார வசதிகள் இன்றியும் அவர்கள் ரொம்பவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். வெள்ளாளமை செய்வதற்கு அவர்களுக்கு என்ன செலவாகிறதென்று பாருங்கள். குறைந்தது 60 ரூபாய்களிலிருந்து 80 ரூபாய்கள் வரை புஞ்சைப் பயிருக்கு ஒரு ஏக்கருக்குச் செலவாகிறது. அதேபோல நஞ்சைப் பயிராக இருந்தால் 80 ரூபாய் முதல் கொண்டு 250 ரூபாய்கள் வரை செலவாகிறது. கிணறு போன்ற பாசனங்கள்

5th July 1952] [Sri O. P. Ramaswami Reddiar]

உள்ள நஞ்சைப் பயிர்களுக்கு 350 ரூபாய் முதற்கொண்டு 400 ரூபாய்கள் வரை செலவாகிறது. ஆனால் வெள்ளாமை குறைந்து நிலவரி வஜா செய்யும்போது எவ்வளவு செய்கிறோம் என்று பார்க்கவேண்டும். புஞ்சைப் பயிரானால் 1½ ரூபாய் முதற்கொண்டு 2 ரூபாய்கள் வரை கொடுக்கிறோம். நஞ்சைப் பயிரானால் 6 ரூபாய் முதல்கொண்டு 7 வரை கொடுக்கிறோம். இது ரொம்பவும் சரியானது அல்ல. இந்த அடிப்படை வரிக்கொள்கையே மாற்றியமைக்கப்பட்டாகவேண்டும். முன்பெல்லாம் அரசாங்க இயந்திரம் நடத்த படவேண்டுமென்பதற்காக பொது ஜனங்களுடைய கேடமத்தில் கருத்திலல்லாமல் இந்தமாதிரியான முறையில் நிலவரிக் கொள்கை அவலம்பிக்கப்பட்டு வந்தது. ஆனால் நாம் இதை இப்போது மாற்றியமைத்தாக வேண்டும். இப்போது மிகவும் அதிகமாக எப்போதும் வரி கொடுக்கிறவர்கள் மீது மீண்டும் வரியைப் போட்டு எப்போதும் செளகரியமான இருப்பவர்களை அப்படியே இருக்கட்டுமென்பதாக சொல்லுவது போல சர்க்கார் கொண்டு வரும் வரிப் பிரேரணை சரியானதல்ல. 80 ரூபாய் முதற்கொண்டு, 350 ரூபாய்கள் வரை செலவு செய்கிறான் விவசாயி. நிலம் மழையின்மையால் வீணாகிப் போய் பயிர் நாசமாகிவிட்டால் அவனுக்கு சர்க்கார் கொடுக்கும் நில வரி வஜா? ரூபாய்கள் என்றால் இது சரியாகுமா? இதை சற்று யோசிக்க வேண்டுமென்பதாக நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். உழவுத் தொழிலில் ஈடுபடுபவர்களுக்கு கொஞ்சம் அதிகமாக சலுகை கொடுத்து அவர்களுக்கு அதில் ஊக்கம் உண்டாகும்படியாகச் செய்யவேண்டும். அவர்களது வார்த்தைகளை நிலைமையை உயர்த்துவதற்கு சர்க்கார் தக்க நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். இல்லாவிட்டால் உழவுத் தொழில் தடக்காது. அவர்களுக்குத் தக்க வசதி செய்து கொடுத்தால் எப்போதும் விவசாயிகள் சர்க்காருக்கு ஒத்தாசையாக இருப்பார்கள்.

“கிராமத்திலுள்ள விவசாயிகள் ஏழ்மை நிலையில் இருப்பதன் காரணமாக இன்று கிராமங்களிலுள்ள லேவாதேவிக்காரர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் அவர்களுக்கு (ஏழைகளுக்குப்) பணம் கொடுத்துவிட்டு பின்னர் ரொம்பவும் கஷ்டம் கொடுக்கிறார்கள். பணத்தை ஒவ்வொரு நாளும் அதிகமாகவேண்டுமென்பதற்காகச் செய்ய்ப்போம் அக்கிரமங்கள் கொஞ்சநஞ்சமல்ல. லேவாதேவிச்சட்டத்தை கணம் ராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள் தான் முன்பு கொண்டு வந்தார்கள். ஆனால் அந்தச் சட்டம் இப்போது எப்படி நடைபெற்று வருகிறதென்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். அதனால் தான் வெறும் சட்டத்தைப் போட்டு விட்டால் மாதிரிப் போதாது. சட்டங்கள் சரியான முறையில் நடைபெற்று வருகிறதாயென்றும் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

“விவசாயத் தொழிலில் அதிக லாபம் வருவதற்கு யாரும் எண்ணிவிடக் கூடாது. நானும் ஒரு விவசாயி தான். அதில் செலவு எவ்வளவு ஆகும். ஆனால் அதே சமயத்தில் லாபம் எவ்வளவு வருமென்பது எனக்குத் தெரியும். அப்படி யாராவது அந்தத் தொழிலில் லாபம் சம்பாதித்திருக்கிறார்கள் என்றால் அவர்கள் உணவு தானியப்பொருள்களை விட்டு வியாபாரப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்திருப்பவர்களாக இருப்பார்கள். இப்படி விவசாயிகள் பெரும்பாலோர் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு வரும்போது அவர்களுக்கு எந்தவிதமான செளகரியமும் செய்து கொடுக்காமல், அவர்கள் பொருளாதார நிலையை உயர்த்துவதற்குப் பாடுபடாமல் இப்போது புதிய வரியைக் கொண்டு வருவதை நான் விரும்பவில்லை. நகரங்களில் இப்போது வரி கொடுப்பதெல்லாம் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு வருமானவரியாக பெரும்பாலும் போய்விடுகிறது. எப்படி மாகாண அரசாங்கங்கள் லோகல் போர்டு, ஸ்தல ஸ்தாபனங்களுக்கு வரும் வருமானத்தில் ஒரு பங்கை எடுத்துக் கொண்டு விடுவதைப் போல மாகாண அரசாங்கங்களுக்கு நகரங்களிலிருந்தும் கொஞ்சம் அதிக வருமானம் வரும்படியாகப் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். கிராம மக்களையே மறுபடியும் கஷ்டப்படுத்துவது மிகவும் சரியாகாது.

“இப்பொழுது குறிப்பாக வைத்திய வசதி சம்பந்தமாக எப்படியிருக்கிற தென்றால், இந்த மாகாணத்தில் மொத்தம் 1,446 ஆஸ்பத்திரிகள் இருக்கின்றன. அவைகளில் 409 நகரங்களிலும், 1,037 கிராமங்களிலும் இருக்கின்றன.

4-45
p.m.

[Sri O. P. Ramaswami Reddiar] [5th July 1952]

“ டாக்டர்களை எடுத்துக்கொண்டால், மொத்தமுள்ள 2,372 டாக்டர்களில் 1,306 நகரங்களிலும், 1,066 கிராமங்களிலும் வேலை செய்கிறார்கள்.

“ மருத்துவசிகளை எடுத்துக்கொண்டால், மொத்தமுள்ள 2,238 பேர்களில், 1,164 நகரங்களிலும், 1,074 கிராமங்களிலும் இருக்கிறார்கள்.

“ நர்சுகளை எடுத்துக்கொண்டால், மொத்தமுள்ள 1,863 பேர்களில், 1,705 பேர்கள் நகரங்களிலும், 158 பேர்கள் கிராமங்களிலும் இருக்கிறார்கள்.

“ புள்ளிவிவரங்களைப் பார்க்கும்போது என்ன தெரிகிற தென்றால், நகரங்களுக்கு 90 பங்கு வசதிகள் செய்து கொடுத்தால் கிராமங்களுக்கு 10 பங்கு தான் செய்யப்படுகிறது என்பது விளங்கும்.

“ நகரங்களிலே 5,600 பேர்களுக்கு ஒரு டாக்டர் வீதம் இருக்கிறார், கிராம ஜனங்கள் 2,89,000 பேருக்கு ஒரு டாக்டர் இருக்கிறார்.

“ அதுமட்டுமல்ல. அடுக்கிக்கொண்டே போகலாம். கிராமமக்களுக்கு அதிக சௌகரியங்கள் செய்துகொடுக்கவேண்டும் என்று கொள்கையளவில் இருந்தாலுங்கூட நடைமுறையில் செய்யப்படவில்லை, அதை நாம் மாற்றியமைக்கவேண்டும்.

“ ஆஸ்பத்திரிகளிலுள்ள படுக்கைகளின் எண்ணிக்கையைப் பார்த்தால் மொத்தமுள்ள 19,565 படுக்கைகளில், 08 கிராமங்களில், 1.9 நகரங்களில் என்ற விசிதாசாரத்தில் இருக்கின்றன.

“ மாகாணத்திலுள்ள மொத்த டாக்டர்கள் 8 ஆயிரம் சொச்சம் பேர்கள். அவர்களில் 2,372 டாக்டர்கள் தான் அரசாங்கத்தில் வேலை செய்கிறார்கள். மற்றவர்கள் வேறு துறைகளில் வேலை செய்கிறார்கள். ஒரு டாக்டரை நாம் வைத்தியக் கல்லூரியில் தயார் செய்வதற்கு ரூ. 25,000 செலவாகிறது ஐந்து வருஷத்திச் செலவையும் சேர்த்து அவ்வளவும் பொது ஜனங்களிடமிருந்து வருகிற பணம். ஆனால், அவ்வளவு டாக்டர்களையும் அரசாங்கம் வைத்துக்கொள்ள முடியாது. கிராமங்களில் அவர்களுக்கு வேண்டிய வாழ்க்கை வசதிகளையும் செய்துதர முடியவில்லை. இப்பொழுது எல். எம். பி. போய்விட்டது. எல். ஐ. எம். இந்த வருஷம் எடுத்துவிட்டிருக்கிறார்கள்.

“ இதையெல்லாம் பார்க்கும் போது அரசாங்கத்திற்கு பணத் தொந்தரவு எவ்வளவோ இருக்கின்றன. செய்யவேண்டிய காரியங்களும் அதிகம்.

“ பொது சுகாதாரத்திற்குச் செய்யும் மொத்தச் செலவு 2 கோடி, 29 லக்ஷ ரூபாய். கிராமங்களில் 22 லக்ஷம் 38 ஆயிரம் ரூபாயும், நகரங்களில் 2 கோடி 29 லக்ஷம் ரூபாயும் செலவு செய்யப்படுகிறது. இதையெல்லாம் மனதில்கொண்டு நாம் நிர்வாகத்தை நடத்தவேண்டும். எங்கு அதிக வசதிகள் இருக்கின்றனவோ அங்குதான் அதிகம் செலவு செய்கின்றோமே யொழிய, எங்கு சௌகரியங்கள் இல்லையோ அங்கு செய்வதில்லை. ஜன சங்கியை எடுத்துக்கொண்டால், நகரங்களில் நபர் ஒன்றுக்கு ரூ. 2-5-0 செலவு செய்யப்படுகிறது. கிராமங்களில் நபர் ஒன்றுக்கு ரூ. 0-0-10 செலவாகின்றது. வைத்தியவசதியோ நகரங்களில் சராசரி நபர் ஒன்றுக்கு ரூ. 2-5-1-ம் கிராமங்களில் சராசரி ரூ. 0-1-2-ம் செலவழிக்கப்படுகிறது.

“ கல்வி சம்பந்தமாக சுமார் 7 கோடி ஆரம்பகல்விக்குச் செலவிடப்படுகிறது. அரசாங்க கிராண்டுகள் எவ்வளவு கொடுக்கின்றோம் என்று பார்க்கும் போது மொத்தம் சராசரி நபர் ஒன்றுக்கு ரூ. 4-9-7 நகரங்களில் செலவு செய்கின்றோம், ரூ. 0-12-4 கிராமங்களில் செலவு செய்கின்றோம்.

“ செகண்டரி கல்வியை எடுத்துக்கொண்டால், 10-ல் ஒரு பங்கு பள்ளிகள் கிராமத்திலும், 9 பங்கு பள்ளிகள் நகரங்களிலும் இருக்கின்றன. இதனால் நகரங்களில் ஜனசங்கியை அதிகமாகின்றது. ஒரு பக்கத்தில் கிராமங்களுக்குப் போகவேண்டுமென்று சொல்லுகிறோம். இன்னொரு பக்கம் நகரங்களில் அதிகமான வசதிகளைச் செய்து கொடுக்கின்றோம். அதனால் கிராம ஜனங்கள் நகரங்களுக்கு வந்துசேரும்படியான நிலை ஏற்படுகிறது. இதையும் கவனிக்க வேண்டும்.

5th July 1952] [Sri O. P. Ramaswami Reddiar]

“பல துறைகளில் நாம் நம்முடைய அரசாங்கத்தின் செலவுகளையும் பொறுப்புகளையும் கவனிக்கும்போது, ஒரு பக்கம் குறைந்த வருவாய், அதிக வசதி. இன்னொரு பக்கம் அதிக வருவாய் குறைந்த வசதி என்ற நிலையில் இருக்கிறது. நகரங்களிலும் ஏழைகள் இருக்கிறார்கள். கிராமங்களில் மாத்திரம் இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லவில்லை. ஆனால், கிராமங்களிலிருந்து வரும் வருவாயை அவரவர்கள் வீதாசாரப்படி செலவு செய்யும்படி நகரங்களிலிருந்து வரும் வருவாயை, நகரங்களில் வீதாசாரப்படி செலவு செய்யும்படி. ஒருவர் அதிகச் சிரமம் அடையவேண்டாம் என்பதற்காக இதைச் சொல்லுகிறேன். அந்த முறையில் திட்டம் வகுத்து காரியங்களைச் செய்யவேண்டும். அந்தக் கொள்கை நடைமுறையில் கொண்டு வருவதற்கு அவ்வப்போது கவனமாக இருந்து தகுந்தமுறையில் பணத்தைத் திருப்பவேண்டும். இல்லாவிட்டால் எங்கு விகிதாசாரப்படி செலவு செய்யவேண்டுமென்று நம் எண்ணம் இருந்தாலும் அதைக் கவனிக்க முடியாமல், அது எங்கேயோ போய்க்கொண்டு இருக்கும்.”

SRI S. B. ADITYAN :—“பஸ் வரி நகரத்திற்கு கிடையாது. கிராமத்திலுள்ளவர்களுக்குத் தான் இருக்கும்.”

SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR :—“ஒன்றிரண்டு மாதத்திற்குள் எல்லாவற்றையும் செய்துவிடமுடியாது. ஆனால், கொள்கையை நன்றாக வகுத்து ஒவ்வொருவரும் அதற்குத் தகுந்த முறையில் ஒத்தாசை செய்து நாட்டின் நிர்வாகத்தை நடத்த வேண்டுமென்பதற்காகச் சொல்லுகிறேன்.

“இப்பொழுது வரிகொள்கை வந்திருக்கிறது. வரிகொள்கையை வேறுவிதமாக மாற்றமுடியும். விற்பனை வரி எங்கெங்கே வசூலிக்கப்படுகிறது? கவனித்துப் பார்த்தால் தெரியும். மொத்தம் 15 கோடியில், ஒரு பகுதியில் 11 கோடியும், இன்னொரு பகுதியில் 3½ முதல் 4 கோடியும் வசூலிக்கப்படுகிறது. ஒரு பக்கத்தில் பூராவும் ஏமாற்றுகிறவர்கள் (வருமான வரியை ரூ. 20, 25 கோடி வரையில் எப்படி ஏமாற்றினார்களோ அதே மாதிரி). ஆகையால் எல்லோரும் ஒத்தாசை செய்து இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாகக் கவனித்தால் ஒரு தம்படி கூட வரியை விடாமல் அதிலிருந்து ஈடு செய்யமுடியும்.

“அப்படி முடியாவிட்டால் வேறு விதமாகவும் செய்யலாம். வியாபாரப் பயிர்கள் பயிரிடுபவர்களிடமிருந்து ஏதாவது வரிகள் வாங்கலாம். சுமார் 60, 70 லக்ஷம் ஏக்கர்களில் வியாபாரப் பயிர்கள் சாகுபடி செய்யப்படுகின்றன. எங்கே வசதிகள் இருக்கிறதோ அங்குதான் உற்பத்தி செய்யமுடியும். வியாபாரப் பொருள்கள் பயிரிடுபவர்களிடமிருந்தும், எங்கே வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அங்கு சில வரிகள் போடலாம்.

“அபிவிருத்தி வரியை நகரங்களுக்கும் போடவேண்டும். விவசாயி உற்பத்தி செய்கிறான். Controlled Economy என்று சொல்லுகிறோம். ஆனால், அவன் இஷ்டப்படி விற்கமுடியுமா? அனுபவிக்கமுடியுமா? இல்லை. எல்லோரும் தான் பயனை அனுபவிக்கிறார்கள்.

“அரசாங்கத்தில் நான் இருந்தபோது Parity Economy என்பதைப் 5 p.m. பற்றி எழுதியிருக்கிறேன். காபினெட்டில் வைத்து, மத்திய சர்க்காருக்கும் அனுப்பினேன். அவர்களிடம் சண்டை போட்டேன்.

“Parity Economy என்பதைப்பற்றி நான் எழுதின புஸ்தகத்தைப் பார்த்தால் தெரியும். எந்தெந்த நிலையில் யார் யார் உற்பத்தி செய்கிறார்கள். பல துறைகளில் இருக்கிறவர்கள், அதிகமாகப் பணத்தை அடிக்காமல் சமுதாய முன்னேற்றத்திற்குத் தகுந்தமுறையில் இருக்கவேண்டும். ஆனால் ஜனநாயக அரசியல் அதையெல்லாம் கொண்டுவருவது ரொம்பக் கஷ்டம். Regimentation இருந்தாலும் கொண்டுவரலாம். எங்கு அதிகமாகக் கஷ்டம் இருக்கிறதோ அங்கே அவர்களுக்கு வசதி செய்துதரவேண்டுமென்று நான் சொல்லுகின்றேன்.

“அரசாங்கம் தனக்குக் கிடைக்கும் வருமானத்திலிருந்து ஒரு சாராருக்கு மாத்திரம் நன்மையைச் செய்வதற்காக இல்லை. எல்லா வருப்பார்களுக்கும் நன்மையைச் செய்யத்தக்கதாக அதன் கொள்கைகள் இருக்க வேண்டும்.

[Sri O. P. Ramaswami Reddiar]

[5th July 1952]

நான் இப்போது அந்த விஷயங்களை யெல்லாம் எதற்காகச் சொல்லுகிறேன் என்றால் விவசாயிகள் தான் இப்போது அதிகமான வரியைக் கொடுத்து வருகிறார்கள். ஆனால் விவசாய கிராம வாசிகளுக்கு அதிகமாக ஒரு செளகரியங்களும் செய்து கொடுக்கப்படவில்லை. அவர்கள் இன்று ரொம்பவும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் மறுபடியும் இன்னும் அவர்களே கஷ்டப்படவேண்டுமென்ற ரீதியில் புதியதாக வரி விதிக்கும் கொள்கையை கொண்டு வந்திருப்பது சரியல்ல என்று சொல்வதற்காகத் தான்.

“நகரங்களிலே இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமான வரியை எந்தத் துறையில் போடலாம் என்பதைப் பற்றி கொஞ்சம் யோசிக்க வேண்டும். நகரங்களிலுள்ளவர்கள் இப்போது அதிக செளகரியத்தை அடைந்தாலும் கிராமவாசிகளைப் போல் அதிகமான வரிச் சமையை அடையாமல் இருப்பதால் அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் இப்போது வரி கூடப் போடலாம். அதைவிட்டு மறுபடியும் கிராமவாசிகள் பேரிலேயே வரி போடுவது சரியல்ல. அது நன்றாகவும் இராதென்று நான் சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன்.

“சர்க்கார் இவைகளையெல்லாம் வெற்றிகரமாக நடத்தி வைக்க, சர்க்கார் நிர்வாக இயந்திரமும் திறம்பட வேலை செய்வது அவசியமாகிறது. அது சரியாக இயங்காததன் காரணமாகத் தான் இப்போது பல குறைபாடுகள் ஏராளமாக ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

“ஆகையால் கனம் நிதி மந்திரி அவர்களும், பிரதம மந்திரி அவர்களும் கிராம ஜனங்களின்பால் அதிக அக்கரை கொண்டு அதற்குத் தகுந்த முறையில் திட்டங்களை வகுத்து எல்லாம் மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்பதாகவும், அதற்கு ஒத்தாசையாக எல்லா மந்திரிமார்களும் இருக்கவேண்டுமென்பதாகவும் கேட்டுக் கொண்டு அப்போது பொது மக்களும் சர்க்காருக்கு ஒத்தாசையாக இருப்பார்கள் என்றும் சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன். இதர கட்சி அங்கத்தினர்களும் ஸ்திரமான ஒரு சர்க்கார் இந்த மாகாணத்தில் இருக்க வேண்டுமென்ற ஒரே எண்ணத்துடன் நன்றாகத் தங்கள் கடமைகளை யாற்றி பணிபுரியவேண்டுமென்பதாகவும் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். ஸ்திரமான சர்க்கார் ஏற்பட்டால் தான் எதைச் செய்தாலும் அதை பூர்ணமாக மக்களுக்கு நன்மை ஏற்படக்கூடிய வகையில் செய்ய முடியுமென்பதையும் தெரிவித்துக் கொண்டு, அதற்கு எல்லோரும் உதவி செய்யவேண்டுமென்பதாகவும் கேட்டுக் கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

SRI V. CHAKKARAI CHETTY :—“ Mr. Chairman, Sir, I do not want to take much of your time by traversing the whole region of the budget. There are one or two preliminary remarks that I should like to make which, I believe, would clear a good deal of misapprehension regarding the point of view that some of us have been obliged to take. It is not my intention to merely carry on a kind of desultory or guerilla war against the Congress Ministry. But, at the same time, in a parliamentary democracy it is the duty of the Opposition to oppose, not every beneficial measure but such of those measures as seem to be harmful or injurious to the public interest. Now, the Hon. Chief Minister seems to stand upon a peculiar pedestal of isolation. He dissociates himself from the previous Congress Ministry, in ever so many respects, thereby practically cutting himself off from any continuity of financial or political policy. That is indeed a most lamentable thing. Yesterday we heard about his disapproval of compensating political sufferers. Our ex-Chief Minister of the Government, Comrade Kumaraswami Raja—I call him Comrade as usual in the way I address other people—could only say, ‘ Save me from my friends!’ This is the unkindest cut of all! I have said this in order to show that this budget has been framed in utter disregard of the policies

5th July 1952] [Sri V. Chakkarai Chetty]

carried on by the previous Congress Ministry. Whether there can be any justification for dissecting Congress Ministries in this fashion according to the whims and fancies of the Hon. Chief Minister or not, I leave it to the consideration of other Congress Ministers. But, it seems to me, that the present Congress Ministry cannot entirely dissociate itself from the programmes and policies carried on by previous Congress Ministers.

" In the second place, how did this budget come into existence? There used to be a time in my younger days when I thought that a budget was a mysterious product emanating from some mysterious source. I did not understand exactly how a budget was framed till I entered the portals of the Madras Corporation. I believe, Sir, the revenues of the Corporation of Madras amount to Rs. 200 lakhs whereas the revenues of the whole State of Madras amount to over Rs. 6,000 lakhs—about 30 times as much as the Corporation gets. But, at the same time, there is no mystery, Sir, about the budget of the Corporation of Madras. There is no leakage of secrets from the Standing Committee of the Corporation of Madras and nobody has been taken to task. That is the difference between the budget that we are going to consider and the budget that is being considered year after year by the Members of the Corporation of Madras.

" Now what has happened? For some reason or other we have fallen into a minus budget—what they call a deficit budget. That is to say, we are not going to get as much as we expect to get. I am not going to burden the Members with facts and figures that are available in the Budget. But I am summarising only as far as possible what I have been able to gather from the budget. Well, our income has fallen and our expenditure has also increased, and we have a deficit of Rs. 329 lakhs.

" The question is, how are the Government going to meet this deficit? Well, to them, all canons of financial propriety seem to dictate that the only way to meet the deficit is to impose taxes upon the people, and that there is no other possibility of increasing the income of the State to balance the budget. I do not know whether the Hon. Chief Minister will agree with me, when I say, that balancing the budget is not an absolute necessity. It is not a divine command that a budget should be balanced. Supposing, we have a deficit budget, what is going to happen to us? The Heavens are not going to fall on our heads. The State is not going to be pulverized. We shall carry on somehow or other as many people whose income is less than their expenditure carry on in the world. I do believe, Sir, that it is quite possible for the State to carry on without burdening the poor tax-payer. We have somehow or other fixed upon five items of taxation and these will have to come from the poor man as has been so ably and so pathetically expounded by Mr. Reddiar. It seems to me that both the proposals for increasing the bus fare of passengers and for levying a surcharge on land revenue have to be condemned more or less in toto. I cannot help feeling that ' The Hindu ' of Madras has done

[Sri V. Chakkarai Chetty]

[5th July 1952]

5-15
p.m.

a valuable service by pointing out how both these taxation proposals are going to hit hard the poor. It is obvious to all of us that it is going to hit the poor and I hope there will be a clamour from all sides of the House for dropping the abovementioned proposals. I want to say only one word in passing about the decontrol policy of the Government of Madras. I am not going to be a pessimist or a prophet of ill-omen. At the same time I have grave apprehensions regarding the possibility of success of this scheme. Unfortunately the desire for making more money is a contagion which has caught our people during the last ten years. Everywhere there is a desire to make more money. I am not going to exclude any one including myself with regard to this matter. This desire to make more money acts like a contagion. Not all the exhortations, not all the homilies of the Hon. Chief Minister can prevent people from making more money. There are indications everywhere that prices are not going to be stabilised. Probably prices are going to be stabilised round about the highest black market—now the white market—figures. This levy of surcharge on land revenue is going to hit hard some of our agriculturists and they are likely to so act as to retard the successful working of the policy of decontrol that has been embarked upon. Although this Council is not going to consider any money Bills that are being brought before the Legislative Assembly, still it is our duty to point out the dangerous consequences of the new taxation proposals. I wish to refer to two or three other matters and I shall now take up the Police Budget. I am extremely interested in the Police. From my early days, the Policeman with the red turban used to be with me a figure of supernatural awe. Well, as a matter of fact, somebody said here that God himself is a divine Policeman with a lathi in his hand. Evidently, that is so in the minds of many people. Now, Sir, do people know how during the last three or four years they have suffered at the hands of the Police? During the last three or four years as a result of close contact with the people, I have been hearing harrowing tales of suffering undergone by the people at the hands of the Police. You are going to spend to the tune of Rs. 710 lakhs, that is nearly one-tenth of the entire revenues of the State, for the maintenance of the Police. Unfortunately, the Police, as the guardians of Law and Order in the State, are to-day the most unpopular; medals may be received by them from the Governor or whomsoever it may be, but people in touch with popular movements, I may say, think, the Police are most unpopular and in many places, they are the most hated. I have been taking some little interest in the election campaigns and I want to tell the House one simple incident. A Communist candidate was put up against a Congressman. He was a man of very little importance in the estimation of many people, a simple man without any English education and he was put up against a very strong Congress candidate. But he won. Not because he was a man of any great ability or capacity but because the man was ill-treated by the Police and paraded through the streets of a town in the South, the people knew who he was and what sufferings he had undergone at the hands of the Police and when the election came, he swept the polls and defeated the Congress candidate. I know

5th July 1952] [Sri V. Chakkarai Chetty]

that in several places in South India or rather Tamilnad—I do not know much about the Andhradesa—wherever the independent candidates or Communist or non-Congress candidates came into prominence and succeeded it was because of the unbearable atrocities committed by the Police. It is a great pity that the Police being the guardians of Law and Order have become so unpopular that we wish for a reduction in the number of Police stations. It was during the year 1950-51 that the Budget figures in respect of this department reached the peak figure.

“ Now, Sir, when we take the Jail administration, it does not consume so much as the Police department. If my memory serves me right, we spend about Rs. 70 lakhs. I do not know how the jails are being administered. Before our Chief Minister took up office we have again and again complained to the various Ministers that the diet given to some of our political prisoners should be improved but I cannot say to what extent the state of things in regard to this matter has been remedied. I can say that the way in which jails were administered is one of the chief causes of the downfall of the Congress during the last election. I remember those anxious days when in Salem 23 of our comrades were shot dead and more than 100 and odd were stabbed in their backs, and I may say, assassinated. Well, what happened? An enquiry committee was demanded and an enquiry was instituted behind closed doors. The report must have been submitted to the Government but it never saw the light of day. We have been demanding again and again the publication of this report but it has not been published. The reason may not be far to seek. The members of the committee, though practically inimically disposed towards the Communist detenus, did not in their report spare the Superintendent in charge of the jail. Now, Sir, I wish to know why this incident should have taken place and ask, is it not a blot upon the administration of jails and is it any use defending a policy like this? Sri O. P. Ramaswami Reddiar appealed to us and everybody for cordial co-operation with the Government. With due deference to him, I should say that it is not the policy that we should adopt. It is not as if the people should dance round the Government, with the Government as the centre of the orbit and we being the satellites going round the Government. My view is that it is the Government that should go round the people and not that the people should go round the Government. That the people should go round the Government is the view held in Government circles which is in accordance with the ethics prevailing in the days when the people had not come of age. It is the people who have authorized the Ministry and are their masters, and do you want the masters to dance round their servants? Is it not the duty of the servant to serve his master? It is this topsy-turvy view of the ethics of Government that has cost the Congress Ministry its reputation. If they consider the views of the people as of any value, they must publish the report. It is said that the Superintendent of the Jail was found fault with. Then he must be taken to task. I do not want his head on a charger and I do not want him to be shot. Although this kind of

[Sri V. Chakkarai Chetty] [5th July 1952]

action may be attributed to the Communists, I do not want the Superintendent to be treated in that way but the fear of the people must be instilled in the minds of such officers.

“Another thing I wish to address myself to is Prohibition. It has cost us a considerable slice of our revenues though it has been replenished by the sales tax. From my earliest days, I believe in the principle that we cannot make people virtuous by enacting legislation. This warning has been uttered by thinking people again and again but to no purpose. In America, they tried Prohibition by means of an amendment and, what happened? It was a disastrous and dismal failure. Now I hear the same thing here. Prohibition is failing and I am told that people have begun to make liquor in some way or other. It is easy to do that and thus they evade the Prohibition Law and you go on increasing the number of Prohibition Officers! That is not the way to go about the business. As has been pointed out by the Neogy Committee, it is a thing which runs against the current of human nature and, if you want to introduce Prohibition, it could not be by such means; and you can only do it by other means, perhaps by restrictions on the sale of liquor. On the other hand, to use the language of the Hon. the Chief Minister, this habit of drinking was there in the olden days and it is borne out by a verse which appears in Nalaventa :

‘காதல் கவருடல் கண்ணுண்டல் பொய் மொழிதல்
ஈதல் மருத்தல் இவை கண்டாய்—போதில்
கிணையாமை வைக்கும் திருநாடா செம்மை
நிணையாமை புண்டார் நெறி.’

and I do not know whether any of the Ministers of the Tamil kings ever wanted to try Prohibition. It is an Anglo-Saxon fad ‘made in America’ about which we learned when Pussyfoot Johnson came to this country and talked about it. Here, let me remind you that we are going to meet with this difficulty, namely, that as the years roll on, Prohibition will become more and more difficult to carry out and it will become a failure till at last after it has become dismal and disastrous, you will be called upon to repeal it at a time when it has become as good as dead.

“Now let me come to the Community Projects to which some reference was made in his short speech by the Hon. the Minister for Finance. He went on to say that the Scheme of Community Development Projects was not different from the Firka Development Scheme but he has not explained why he wants to duplicate the scheme. Six centres are going to be opened and nearly Rs. 60 lakhs are going to be spent and I wish to ask, Sir, whether the Government are going to benefit the common man by the introduction of these schemes. No doubt, Sir, in America owing to the vast amount of wealth that she possesses, they have been able to make good the scheme. But I warn the Government: ‘America is a rich country and ours is a poor country and a poor man ought not to imitate a rich man as many poor people do and come to grief.’ Let us take up schemes which are within the means of our people and let us recognize that above all, if you want a project to succeed in our country, it is not by means of the technical knowledge and expert advice coming from foreign countries,

5th July 1952] [Sri V. Chakkarai Chetty]

from Britain and America, not by multiplying official machinery, surveying and re-surveying, collecting statistics and making plans and altering them; it is not by such means that you are going to increase the income of the people but it can only be achieved by enlisting the co-operation of the people. Do the people realize that the interests of the villages will be promoted by the execution of such schemes? Unfortunately, from my little knowledge, I can tell you that there is no real enthusiasm from the people for the projects that emanate from the Government because you do not take the people into your confidence. For the self-sufficiency and development of the village, any scheme must depend upon the co-operation of the people just as they have achieved in the Soviet Union but, unfortunately, we impose a scheme from the top and they do not feel any confidence in a scheme like this. I believe, Sir, the Community Projects Scheme is not going to be of much use to the people, but on the contrary, as it happened in the case of the Grow More Food Scheme it would be a dismal failure. I always used to think that this would be an absolute failure. Population has increased and production has lagged much behind and what is the use of calling upon people to produce more and more; the more they produce, the more they will have to give to other people. The purpose of any scheme ought to be to secure the co-operation of the people. If we do not want the co-operation of the people, the people are not going to co-operate with us and any scheme that the Government may have will fall flat upon the ears of the people.

"You, as a doctor, know something about anæmia. If for one reason or another a person has not sufficient blood in his veins and if that state of affairs is allowed to continue much longer, what will happen to him; death, inevitable death! When this Ministry came to office, it found an anæmic body, a legacy of the previous Ministry. What is it that the present Government are going to do? The anæmic Government have started to take blood from the poor patient donkey, the common people.

"Well, they are taking blood from the poor people that is the common people: the poor 'donkey's' blood has gone to the 'Blood Bank'. You are taking their blood from the 'Blood Bank' by means of these taxation proposals. Blood from the common people is transferred into the Budget, with the result that they can only crawl but not walk or stand on their own legs. That is how I look at this Budget. It is a Budget of unstable equilibrium. It is a Budget that depends upon the blood of the poor. Without the 'donkey', the Budget is not going to succeed very much in producing the required amount of money from the taxes. I make all these criticisms not because of any desire to usurp the functions of the present Government or to find fault with the Hon. Chief Minister or his beloved Colleagues. It is not my purpose to do it. That is not my profession and I have not come here out of my own free will. I never thought about it till almost the day of my election and people who had some liking for me wanted to put me up. I put forward these criticisms for the simple reason, as

5.30
P.M.

[Sri V. Chakkarai Chetty] [5th July 1952]

Sri Omandur Ramaswami Reddiar has said, that the condition of our poverty-stricken people—women and children—may be improved. I wanted to speak about the fate of our women and children but I could not do so owing to the shortness of the time at my disposal. As a Member of the Textile Enquiry Committee—I was made a Member of the Committee by the previous Government—I visited about 40 factories during the last one year and a half. Wherever I went, I found our factory labourers living in hovels and no accommodation has been provided for them, and in the plantation area things are even worse.

“Sir, in Madras the pavement-dwellers are increasing by leaps and bounds. The beggar problem is ever with us. All these things are there. If the Government are to bring forward these taxation proposals—proposals which emanated from the previous regime—do they think that they are going to save the lives of our people? Sir, we are going to constitute a Welfare State. People talk about the Welfare State. Well, the less they talk about the Welfare State the better it will be because during the last 25 years or more when I was a Member of the Madras Corporation, people used to say that the beggar problem was going to be removed and the beggar problem is still there! The City Improvement Trust is catering to the rich for their big buildings. I know that it could do very little. It took three years to survey and four years to plan, and now we find that the City Improvement Trust is only for the benefit of the richer classes and does not confer any benefit at all on the poor classes in our City.”

* SRI G. VENKATACHALAM :—“Mr. Chairman, Sir, I am new to this Council; in fact, I am new to the Legislature itself. What I would like to speak to-day is about the cause for which I was nominated. I was nominated, I take it, Sir, to represent the cause of art and the artists in this State. With the liquidation of the Princely Order, with the money market becoming tighter and tighter, with the rich men in this country having no taste for beauty or art, the lot of the poor artists in this country is more pitiable than the lot of either the peasants or the weavers or the teachers, for whom representations have been made in such eloquent terms by their respective representatives. Sir, these creators of beauty, the messengers of joy and happiness are in a very pitiable plight to-day. As you all know there are many types of artists. There are the musicians. There are music sabhas where they give performances to earn some money for their living. The dancers have film companies to patronize them and make them rich. It is to the lot of the painters that I want to draw the attention of my Hon. Friend, the Minister for Finance and the Minister for Education and see if they could find their way to provide a little sum for them in this Budget. As I went through the Budget prepared by the Hon. Minister for Finance, I saw that he has made provision liberally, as much as it is possible for him under the circumstances for Education but there is one serious omission—serious from my point of view—and that is, not even a pie has been provided for any cultural activity in this State.

5th July 1952]

[Sri G. Venkatachalam]

“ Sir, I take this opportunity to thank our Hon. Chief Minister and through him the Governor of this State for recognizing the necessity of having more than one representative to represent the cultural activities of our State in this House. Our cultural heritage is as great as the heritage of any other country in the world. Fortunately for us there are creative artists in this State who can do better things and who can bring more happiness in our daily life if they are given a certain amount of patronage by the State. I do not know whether it is too late to ask the Hon. Finance Minister to make any provision, however small it may be, for cultural activities, but I would venture to ask this much from him.

“ Sir, I do not understand neither this Budget nor its implications. In fact, as I said, I feel like a fish out of water in this House. I know, Sir, India is a land of big talkers, but I never realized before I came to this House that the Legislative Assemblies and Councils could be converted into such happy hunting grounds for all kinds of talkers—tall talkers, loud talkers, idle talkers and irresponsible talkers. If the function of democracy is to produce such types of men, I despair of democracy. I do not know if the word ‘democracy’ has any meaning to the common people who have often been exploited by these talkers. Sir, I still believe democracy is only a word in the political dictionary. Like God, nobody has seen democracy at work. I would like to ask my hon. Friends sitting on the opposite side and who profess to stand by democracy and the common man, whether anyone of them has ever seen a State functioning truthfully with democratic ideals and principles? Democracy, like God, is a vision, an ideal. I hope to be pardoned for this digression. I was induced to say that for I often see that the common man is being exploited in the name of democracy.

“ Sir, as you all know, I have come here to plead the cause of the artists. For the last so many years, I have represented their cause through writings, through speeches, and through financial aids, as much as it was possible for me. But here I have a chance to represent their grievances and I hope I shall be able to do something for these suffering artists of our State through the Government. There are many pet schemes in my mind which I would like to carry out as a Member of this House if I am given a chance. One of them is to start small national art galleries in the municipalities throughout our State. In 1948 this Government passed an Act to levy a library cess and this cess has yielded large sums of money to some of the bigger municipalities like Madurai, Tiruchirappalli, Vijayavada and so on. This amount has not been utilized for the purpose for which it has been raised and is being raised. I think the Corporation of Madras is also levying a library cess and the amount accumulated by way of this cess, is really very much indeed and it is not spending all the money it has got on the libraries. Sir, in countries like England and the United States of America, usually libraries and State Museums are run with the money that comes by way of the library cess. Also, these municipalities do not spend the money that they get by levying this cess

[Sri G. Venkatachalam]

[5th July 1952]

for the purchase of books. For instance, Madras Library spends only Rs. 60,000 a year for buying books and the Connemara Library about Rs. 15,000 a year. So, most of the money that is collected by these municipalities is not being spent for buying books. Therefore, I suggest to the Hon. Minister for Finance and the Hon. Minister for Local Administration to bring an amendment to the existing rules relating to the library cess so that a certain portion of the cess can also be utilized for the starting of small art galleries in municipal towns. The existing Town Halls in the municipalities should be converted into cultural centres as was done in Russia in the early days of the Revolution. These cultural centres should be made the meeting place of not only the general public and the visitors to the town but should also be the place where beauty and art could be appreciated. It is in such centres that people can see beautiful pictures and beautiful sculpture. These should reflect the moral and mental stature of contemporary life. I know from my experience of thirty years that they do influence the life of man. I am busy now putting up a big museum—one of the biggest in the country—in the Hyderabad State and in the last two years thousands of people visited this museum—both men and women, young and old and children. After visiting this museum, they go back enthralled and ennobled. Sir, the use of a museum need not be emphasized to an educated House like this. Starting of art galleries in important towns of our State will not involve any expenditure whatsoever. Sir, a part of the Entertainment Tax at least should be used for the purpose of maintaining these art galleries. Also, a small subsidy from the Government will greatly help to improve and maintain these centres in the towns. As I said, the lot of painters in this State is very dismal indeed and the State should come to their help by purchasing good works of art from painters. These works are available in plenty in our State and they can be exhibited in the hundreds of municipal art galleries that are to be opened. That will really give relief to the poor painters in this State. Also, the Hon. Minister for Finance should set apart a modest sum of one lakh of rupees out of a total revenue of 60 crores of rupees for helping the artists in this way. What a great service he would be rendering to this small population of artists and craftsmen who may not number more than 3,000! Though they are a minority, I think, Sir, they are a great asset to the State and the Nation and they must be helped. Sir, regarding other matters of culture in this State I shall take advantage to mention them as and when the occasion arises. My present plea to the Treasury Bench is to come to the immediate rescue of the suffering painters of this State."

5-45
p.m.

* SRI M. P. GOVINDA MENON:—"Mr. Chairman, Sir, when I rise to take part in the discussion of this year's Budget, I must confess, at the outset, that I find myself rather in a happy mood. I had occasion to take part in the Budget discussions for the last half a dozen years. I was then a member of the party in power, and so I was expected to support the Government. But,

5th July 1952] [Sri M. P. Govinda Menon]

unfortunately for me then, I was in a pessimistic mood, as I had, even as a member of the party in power, to say that the budget was unsatisfactory. Sir, to-day I rise to congratulate the Government. By this I am not saying I am in entire agreement with the present Government's Budget proposals. There are some features in the Budget, for which I want to congratulate the Cabinet—not the entire Cabinet, but the real person who is responsible for them. I am not here to congratulate the satellites who have gathered round their leader as planets round the sun. So my congratulation does not extend to all the members of the Ministry."

THE HON. C. SUBRAMANIAM:—"We are here to accept that fact."

* SRI M. P. GOVINDA MENON:—"I am glad the most prominent of the satellites has recognized his position and confesses his own limitations."

"Now, Sir, as regards the decontrol policy, I certainly welcome it. I know there is danger in the step taken. I know there is risk involved in it. It has manifested itself already. For we hear of a threat of strike by the M. & S.M. Railway workers on the ground of sudden increase in the price of foodgrains. In spite of that, it is absolutely necessary to have decontrol. Mr. Chairman, Sir, during all these half a dozen years of food control, we have been living in an unmoral world. Food control had brought in its wake petty harassment by the official, corruption, blackmarketing and a sense of dishonesty among the people. We were all living in an unmoral world. Everyone in this State was compelled to live in an unmoral world. I know the prosecutor who prosecutes, the judge who sits on the Bench and decides and convicts the accused for food offences—they all knew that the accused was an innocent person, but still they had to do their duty; even the legislators and the Ministers were guilty of food offences. Not only that. Our very children were living in this unmoral world. They saw how we were concealing our food, so that we may have sufficient to eat. It was a very bad life we were living. Our children, if they had been continued in this unmoral way of living, would have been completely spoiled. I think this was realized by our Rajaji; this mighty person foresaw the danger towards which the State was heading and so took courageously this bold step to cancel food control. So, Sir, I congratulate him on removing food control. I see, Sir, on reading between the lines, that this policy is not to be confined to our State alone, but that it is to be an all-India policy. Still, I must congratulate the person who began decontrol first, and I do not want to withhold the credit from him, though the Central Government may be responsible for initiating that policy."

"In this connexion, I want to say one thing more. There are many pending cases under food offences. They were all booked under the orders then existing. As a gesture of magnanimity, let this Government to-morrow itself order withdrawal of these cases."

[Sri M. P. Govinda Menon] [5th July 1952]

(An hon. Member: 'To-morrow is a holiday.') If to-morrow is a holiday the next day, let Government order withdrawal of those pending cases. I would also say that there are some persons now undergoing sentences for food offences. I would request Government to remit the unexpired portion of the sentences.

"Now, Sir, coming to my own district, I have to confess it is always an unhappy district. It is a deficit district, absolutely deficit. Our food production will not satisfy us even for five months in a year. For the remaining months of the year we have to depend on others. Before the war we were depending on Burma for our food, which we were importing from there. Now, Sir, I have to make a suggestion to Government. I do not quarrel with their zonal system, but I want Malabar to be attached to some other district. I do not say it should be allied with Coimbatore, the district of my Friend, the Hon. Finance Minister, which is also unhappily a deficit district like mine. It could be allied with South Kanara, but it is also not possible as it is an equally deficit district; nor could it be allied with the Nilgiris. But there is a C-class State, near our district, the tiny State of Coorg, which has escaped the attention of the Hon. Chief Minister and which is a surplus area, as it produces paddy in large quantities. I request this Government to move the Central Government to link Malabar district with Coorg so that paddy may be moved freely from there to my district. The Government may also allow South Kanara to be linked with Coorg as it is also an equally deficit district.

"Then, Sir, if Government want to make decontrol a success in my district, they should run the fair price shops for some time more. They should openly declare that they are going to supply food to the people through these fair price shops and that if such food is not available within the district they are prepared to import it from abroad and supply it through the fair price shops. The Hon. Chief Minister need not have any fear about running these shops. My hon. Leader, Mr. Prakasam, when he was Chief Minister has revolutionised the food administration in Malabar by starting what are called producer-cum-consumer co-operative societies. It is a mighty organization. In a very short time we were able to collect huge sums of money as shares to run these societies. They had the monopoly of procurement as well as distribution of food. Sir, if Government want to run fair price shops, these ration shops are already there. Mr. Chairman, Sir, you know the nature of a village in Malabar. It does not obtain, as it does in other districts, in the form of streets. The houses are all scattered. We have to walk half or a full furlong if we have to go from one house to another. In such a place it is not an easy matter to supply food to the people. The man who is in charge of food procurement should also be in charge of distribution. It has to be worked as a monopoly system. Especially, in South Malabar the entire procurement and distribution should be in the same hands; then alone will the societies work well. Otherwise they would go to dogs."

5th July 1952]

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ There is no procurement now.”

*** SRI M. P. GOVINDA MENON :—**“ They must be allowed to be the direct purchasing agency from the producer, and whenever there is no local supply, they alone should be allowed to import from abroad. Here I want to say one word about these producer-cum-consumer societies. Previously we raised huge sums of money by way of shares. There is not one person in a village who is not a member in it. It is a mighty co-operative society; it is a evolutionary co-operative society; it was thriving under a monopoly system of collecting and distributing food. Some device should be found out to revive it now. That huge sum of money collected as reserve fund is lying idle for the last so many years. I would request Government to refer this matter of reviving this system of co-operative societies to a committee consisting of some officials and non-officials to find out ways and means of doing so. I would go to the extent of suggesting the names of some of the non-official members. I would suggest the name of Mr. Kelappan, the father of this movement in Malabar during the Ministry of Mr. Prakasam. He was the person who travelled through the entire district, who went to village after village and organized the producer-cum-consumer societies. A person like Mr. Kelappan should be the first person on that committee.

“ Another point on which I wish to congratulate the Hon. Chief Minister is on the small fee concessions given to the non-gazetted officers serving under Government and local bodies and, more especially, to the teachers in the aided elementary schools. There is an army of such teachers in this country who are doing useful service in the cause of the country. They are shaping the destiny of the future citizens of this great Republic. They are the persons who take care of the future voters of this great country and they are the persons who are moulding the future politicians, future statesmen and administrators of our land. I am glad that this fee concession is given also to the children of teachers.

“ In this connexion, may I ask Government, what their educational policy is? It is a shame for us that after the Republic was established two years ago and after we got independence five years back, there is still no policy regarding education in this State. Sir, there is a directive principle in the Indian Constitution that we must have compulsory primary education given to every child in our land. Two years have passed since that principle was adumbrated and yet there is no definite educational policy in our State. Is it not our duty to educate our future masters? Having introduced adult franchise, should we not educate our voters so that they may exercise their vote properly? So I urge Government to take up compulsory elementary education forthwith. What are they now doing? They are now paying the salary of these teachers and they are now paying the maintenance charges of the managers in running these schools. Cannot Government take charge of these

[Sri M. P. Govinda Menon] [5th July 1952]

primary schools themselves? Let them take one district as an experiment and try this compulsory elementary education. Let them select Malabar district in the first instance. Or let them take one taluk in each district, as an experimental measure if it is not possible for them to try it on a districtwide scale. I ask Government to take my district of Malabar to try this experiment. Why do I say that? There is a reason for that, namely, that there are more elementary schools there than in any other district. We may be lacking in many other things but not in education. I hope Government will seriously consider this question.

6 p.m. "Another thing on which I wish to congratulate Government—I feel very strongly on it—is regarding the continuance of Prohibition. I stand or fall by Prohibition. Prohibition was started long ago. It was started by Mr. C. Rajagopalachari in 1937. It was revived by Mr. Prakasam while he was the Chief Minister in this State and it was continued by the successive Congress Governments thereafter. But now, after the recent general elections, Congressmen have begun to say that Prohibition has been a failure. I remember several members of the previous Ministry had been saying that they were defeated because of the Prohibition policy. No. I tell them, 'you were defeated for your misrule. You were defeated not because of Prohibition policy. Prohibition is not a failure. It is a vote against your misrule. It is not a vote against Prohibition.' I have been to many villages in the centre of my district. During dramas and on festival occasions I did not see anybody drunk. You are aware, Sir, that during the last elections on a countrywide scale which aroused passions on both sides there was no incident or trouble. Why? Because there was Prohibition. Prohibition might have failed in America or in the Western countries. It would have been a greater success redounding to the credit of this country, and more Congressmen would have succeeded in the elections if only Congressmen had been loyal to their creed of prohibition. In one place in my own district there was an inauguration ceremony of the Congress election campaign. The function was presided over by an Hon. Minister. The Hon. Minister delivered his speech and luckily for him he departed from the meeting place. The candidate, who was chosen by the Congress, and the 'Malabar Kala Venkata Rao' were in the Travellers' Bungalow. My definition of 'Kala Venkata Rao' is one who kills the Congress. This Malabar Kala Venkata Rao and the other persons who were working for the Congress then brought liquor to the Travellers' Bungalow and indulged in drinking to the knowledge of the villagers there. Sir, I ask, how could prohibition succeed when your own leaders are indulging in drinking? To add to all this, one of the persons who took part in this drinking bout was a Circle Inspector of Police who was not working there but had come specially to take part in the inauguration campaign of the Congress candidate's election. The Taluk Congress Committee of which Sri V. Sankaranarayana Menon, now an M.L.A., was President, had put in a complaint that this Inspector was openly violating the Prohibition Act. The

5th July 1952]

[Sri M. P. Govinda Menon]

hon. Sri O. P. Ramaswami Reddiar was the Chief Minister then and, honest man that he was, he wanted an enquiry to be held in this matter. The District Superintendent of Police conducted the enquiry. I am a bit of a criminal lawyer myself and I know there was sufficient evidence to convict that Inspector. What did actually happen? Malabar Kala Venkata Rao interfered. That Circle Inspector was not punished but promoted. How can you expect prohibition to succeed if you are not honest in carrying it out? If you are honest, whatever may be the political party to which I belong, I will stand for prohibition and work for it if you do really want to follow in the footsteps of the Father of the Nation whose portrait is above us. You know, Sir, young men and young women were picketing the toddy shops. The lathi blows which they received are nothing compared to the intolerable insults flung at them accusing the chastity of their mothers and sisters. At least in the name of those who died for prohibition let me appeal to the Government not to give up prohibition. I am glad, Sir, that the Hon. the Chief Minister has got the courage to say that prohibition will stand. It will be better not to touch prohibition at all.

“ Then, Sir, the recent order in regard to prohibition is virtually killing Ayurveda in Malabar. I have great respect, Sir, for your allopathic system. I hope, Sir, that no Hon. Minister will have any occasion to suffer from rheumatism ! How can you have this very fine treatment special to Malabar without these *arishtas*? These new rules are killing this Malabar system and I hope the Hon. Minister in charge of Prohibition will take this into consideration.

“ I understand, Sir, that there is now a proposal to take over three Headquarters Hospitals by the Government. I personally appeal to the Hon. Sri A. B. Shetty, who, I am glad, is the sole survivor of the ‘ Great catastrophe ’ which overtook the last Ministry, to take over my Headquarters Hospital at Perintalmanna in Walluvanad taluk.

“ My leader, Sri O. P. Ramaswami Reddiar, spoke about the sufferings of the people in the villages and the necessity for giving medical aid to the villagers. Money must be found by some means or other. But, I am a different person when I come to these taxation proposals. Is it necessary to have a Rajagopalachari to bring these taxation measures? Even a Kumaraswami Raja or a Gopala Reddi would have done it better. I do not know who is responsible for placing these unpopular taxation measures before us. I will take only one instance which affects the whole of my district of Malabar, viz., the surcharge on land revenue. I do not know who is responsible for that magnificent definition given for ‘ registered holder ’ in the Bill which has been placed before the Legislature now. It says :

“ ‘ Registered holder ’, in relation to any land, means the person who is registered in the revenue accounts of the Government as the person who should pay the land revenue in respect thereof, whether as a sole or as a joint pattadar, or as a lessee or licensee; and includes every person who is in actual occupation or enjoyment of the land, whether or not he is registered as aforesaid.

[Sri M. P. Govinda Menon] [5th July 1952]

"Thanks to the mighty brain which invented this definition every person will be included and the whole of Malabar will be killed because of the special tenancy system in Malabar. Under the direct relationship with the landlord every tenant who now has to pay Rs. 5 will have to pay Rs. 10 if the surcharge is levied. This will mean double taxation of the tenant as well as landlord. Why not we be honest and think of proposals like a tax on agricultural income instead of this dishonest proposal? I hope the Finance Minister will consider the wide repercussions in the district of Malabar if this Bill is to be passed and I will request him to consider it in consultation with persons who are well known for their legal practice in Malabar, for instance, the Hon. Sri K. Kuttikrishnan Nair. Even Sri K. Bashyam who has had a number of cases from Malabar will be able to point out how Malabar will be ruined if this measure is passed. I only appeal to the Treasury Benches not to add to the one Aruppukkottai which is causing sufficient headache to the Chief Minister. Do you want Aruppukkottais in Malabar too because if this Bill is passed the whole of Malabar will become Aruppukkottais? The Hon. Sri Kuttikrishnan Nair will not be able to go to Malabar and will have to go to some other place if this Bill is passed. He must repudiate this Bill if he wants to come there.

"Sir, the Hon. the Chief Minister was pleased to call the Opposition, that is the Communist section of it, as Public Enemy No. 1. I do not say I was glad when he said so, but he is absolutely correct when he said that the Public Works Department—Public Waste Department—was his Enemy No. 2. Is not the new Assembly Chamber a standing monument of the public waste of the Public Works Department? I was glad the Hon. the Chief Minister has called it a waste."

THE HON. SRI C. RAJAGOPALACHARI:—"Is the hon. Member referring to the inmates or to the building?"

* SRI M. P. GOVINDA MENON:—"I mean only the building, Sir. The Public Works Department is Enemy No. 2. Very good, Sir! But I want to place before the Hon. the Chief Minister another enemy. This enemy is not the Communist Party nor the Kisan-Mazdoor Praja Party which came out, because the Congress Government is not really following the footsteps of the Mahatma. The real enemy—you may call it by any name—is the petty official tyrant in the village. Sir, you know the havoc done by these people who do not think that the masses are the masters in this country. Recently there was an incident at Lak-kidi village in Ottapalam. The Sub-Inspector of Police went to arrest a man. There is nothing unusual in arresting and remanding a man to custody because we lawyers will defend him. But an unfortunate thing happened here. It is our traditional practice, Sir, if one wants to show respect to any person to remove his angavastram and tie it round his waist. As soon as this mighty Sub-Inspector, a man imported from a Tamil district who did not know either the language or the customs of the people, saw this accused person tying up his angavastram to his waist, thought

5th July 1952] [Sri M. P. Govinda Menon]

he was about to assault him. The Police put him into a car and throughout the entire distance of three miles to the Police station they assaulted him. Not only this but every constable assaulted him while he was in the lock-up with the result that he sustained grievous injuries. If such things are happening even today, where is the safety for a democratic Government if it could not control its own officers? I would only say that these people are the enemies of the Government now and are going to be its enemies hereafter also.

“Turning now to the tax on bus passengers, this one pie may bring you many crores. Rajaji is the father of the Sales Tax and he wants to be the father of the Surcharge on Land Revenue and this increase in bus fares. I pay my tribute to him but this will do to the Government more harm. It will stare at them everywhere because it is a tax on the poor and psychologically bad. I request him to withdraw this addition to the bus fare as well as the surcharge on land revenue. Let the Chief Minister tax foreign liquor to his heart's content. There is an alternative to all these taxation measures. We have inherited a top-heavy administration. As my leader, Sri O. P. Ramaswami Reddiyar, pointed out, out of Rs. 60 crores only about 30 crores are spent on the people and the rest is spent on the administration. Cannot the Hon. the Chief Minister change this system? Why should they maintain the white elephant of a Board of Revenue with five members? The Board of Revenue served only as a preserve of the bureaucracy. Retrenchment meant only retrenching a few peons and masalchis. I think even Sri O. P. Ramaswami Reddiyar retrenched a few masalchis. We must have real retrenchment at the top and save money. Perhaps it will be said that there must be checks and counter-checks and there must be some persons to supervise. Where is the need for all these? I would only say, think of retrenchment before you propose taxation. These are the comments I have to offer to those on the Treasury Benches.”

* SRI G. KRISHNAMOORTHY :—“Mr Chairman, Sir, before I begin to criticise the budget, I should like to offer my humble tribute to the Hon. the Chief Minister for the two bold steps which he has taken since we met here last. One is with reference to the decontrol which was effected and which, as was pointed out by the previous speaker, had a great effect in correcting the morals of the people. Even the most honest man was forced to tell a lie. Of course, we had our own fears, as one of the previous speakers pointed out, whether the future generation would be a generation of liars. But this bold step has brought about a thorough spiritual reformation, if I may say so, of the society. With reference to the second bold step that he has taken, I may say, that the Hon. the Chief Minister has for the first time since the introduction of the grant-in-aid code conceded the principle that the teacher working in an aided secondary school is on a par with a teacher in a Government institution. So far as I know, this is the first occasion when the Government has accepted

[Sri G. Krishnamoorthi]

[5th July 1952]

full responsibility with reference to the payment, cent per cent, of charges incurred on behalf of an aided secondary school teacher. I hope this will be the fore-runner of many of the privileges that are expected by the aided secondary school teachers and the aided elementary school teachers that they be put on a par with Government institutions recognizing their service as national service which is the main function of a Government.

6-15.
p.m

"Now, coming to the budget proper, I beg to point out that it does not differ much from the previous budgets barring these two points which I just mentioned. This budget does not seem to be a poor man's budget. There is a tendency all these days, since the advent of the Britisher in this country, to forget the poor man and the villager as the hon. Mr. O. P. Ramaswami Reddiar so rightly pointed out. Sir, we have been paying more attention to the plants on the pavements than to the children living there. Last week, Sir, I had occasion to see them getting drenched in the rains which we really wanted and which Lord Varuna was pleased to shower on us. These children living on the pavements are being withered in the sun and drenched in the rains. They are the plants that would flower and yield fruit, the wealth of the nation. Are they not to be cared for? Then what about beggars? Have the Government provided anything for the disabled beggars in this budget? Let us start reforming our social life from the bottom, at least from this year when we have got our revered Rajaji as our Chief Minister. Why are we here if we are not for these poor beggars? Are we not expected to follow in the footsteps of the Father of the Nation? If we do not think of them, who else will do so? Are we not to think of them even after five years of Swaraj? Let us pass some legislation for these disabled beggars to provide them at least rations from Government stores free of cost.

"Let us then come to the pavement dwellers. Let us stop building towers for clocks which though they may sometimes show the correct time are not needed in these days of wrist-watches. Let us stop building monuments with guards to prevent the poor from resorting to them and let us emulate the Father of the Nation and follow in his footsteps and see that in future monuments are provided in the budget in the form of huts for these pavement dwellers and beggars.

"Next comes the neglected elementary school teacher. Rs. 12 crores are spent annually for education out of a total revenue of about 60 crores of rupees. This is really a large slice. But I say, these 12 crores of rupees are simply wasted by the Government. Real education is carried on in our State and practically throughout the whole of India from Kashmir to Cane Comorin through 'Cinema Houses'. Real elementary education, secondary education, university education, adult education—all types of education are carried on nowadays through the cinema. The eyes, the most appealing sense organs, are catered to in a most filthy way in the films now shown. The effect of education given by the Government at a cost of Rs. 12 crores of rupees every year is

5th July 1952] [Sri G. Krishnamoorthy]

being nullified by these 'Cinema Houses'. There is a Film Censorship Board. Here is an opportunity for the State Government to point out to the Union Government how the money spent by them on education of children is going to waste as a result of these 'Cinema Houses' and to request them to pass appropriate legislation or take suitable measures to ban children from seeing films. With the co-operation of the Film Censorship Board, all films affecting the formation of character of children should be thoroughly banned and films of real educational value only shown to children. Let us not imitate the Western methods, as the Laubauch method of imparting adult education, which are useless and let us see that real adult education is given, in these days of advanced science, through audio-visual methods, films and the radio.

"The elementary school teachers who are paid Rs. 30 take away a sum of Rs. 7 crores out of 12 crores of rupees spent by the Government. Can the Government spend more on education? Can any Government spend more than 20 per cent on education? Is this not enough reason, Sir, to change the method of education? Only 35 lakhs out of 70 lakhs of school-going children attend schools now. The teachers are not paid even half of what they legitimately want. When we take these facts into consideration, we require Rs. 48 crores for education alone. It is high time we take into consideration all these things and begin our reform of education from now onwards. We have been pointing out to the Union Government and to the Government in this State that a new type of education should be evolved. But so far nothing has been done. Should not Madras lead the other States in this matter also as it has led the other States in regard to decontrol of foodgrains? We wish the Hon. Minister for Education to form committees with representatives of teachers in them for the various stages of education for reorganizing the whole scheme of education. Let us examine whether it is not sufficient to have elementary schools working for 200 days only with a 2½ hours working day; whether the number of years for the matriculation course cannot be reduced; and whether it is necessary to teach History and Geography about foreign countries which do not help children at all and impractical science which is useless to them. Let us teach them the things that are needed. In this country where the average age of a person is only 23 years, let us shorten the number of working days in a year and the working hours in a day and let us promote pupils every six months. Let us make the teachers work two shifts. Let the present strength of the elementary school teachers be the maximum number required for imparting elementary education and let us stop further recruitment beyond the limit required for filling vacancies caused by death or retirement. Let us stop starting further training schools. Let us make the teachers work for five hours and let us decide to pay them double of what they get now. The question naturally arises as to how the Government can pay a teacher double of what he gets now? If Government introduce taxes there is a big clamour from the public against them. At the same time, members of other professions want more money.

[Sri G. Krishnamoorthy] [5th July 1952]

What can the poor Finance Minister do? The only solution is to have a fair distribution of the revenues of the Government. Let us spend the revenues of the Government in a proper way. I find from the budget Rs. 8.37 crores are to be spent on civil works alone. Out of this sum, more than Rs. 6 crores are to be spent on roads, bridges, highways, etc. Let us have bridges that are necessary. Out of the sum of Rs. 6 crores to be spent on roads, bridges, highways, etc., provision has been made for cement concreting of certain roads. When I turned to the pages of the budget memorandum, I was pained to see at short intervals items of provision for cement concreting of roads. I understand that cement concreting one mile of road costs one lakh of rupees. I would like to draw the attention of the hon. Members here, 'Is a poor country like India fit enough to spend one lakh of rupees for cementing one mile of road while cement is not to be had by the poor man living in a thatched hut?' Is it proper, Sir, to imitate the West? Why should, Sir, so much money be spent on foreign machinery and foreign experts? Metalling one mile of road costs about Rs. 10,000 and Rs. 90,000 can be saved per mile and taking roads alone, I am not speaking of buildings, etc., we can save Rs. 3 crores and this amount can be spent for the teachers.

"I will also suggest a reduction in the inspectorate employed by the Department of Education. I ask, why should teachers alone, Sir, be singled out of the members of all professions for being suspected? Why should a teacher have so many visits from ordinary Deputy Inspectors of Schools? His visits do not help the teacher in any way and they are only a disturbance to school work. Superfluous offices as that of the Divisional Inspectors can be abolished. Why should there be external examinations for students? Why should not the teacher be made to judge as to whether a student is fit for promotion to the next class or not? Let the external examinations go. Let the inspectorate be reduced to the minimum strength required. Let the Directorate also be reduced. These items will give us a saving of three-fourths crore of rupees. Government can also take under their control all secondary schools and order all the boys to remit their school fees in the treasury. They can pay the managements, say, 15 per cent of the collections made. It has been found, Sir, after 1947 that the running of a secondary school has been profitable and that the running of an elementary school is a great loss. This will give the Government a revenue of Rs. 1.68 crores which will be enough for paying old age pensions and gratuity to teachers and extend the fee concessions to further stages of education. Let the teachers be paid double their present salary from out of the three crores of rupees savings effected from the expenditure on roads.

"Sir, we treat building a dam or a bridge or digging a canal as 'capital expenditure'. Is not education given to young children, which cannot be stolen by a thief and which is to be passed on from generation to generation as a great cultural heritage, a

5th July 1952] [Sri G. Krishnamoorthy]

greater capital expenditure? Is not making capital of our children a greater capital expenditure than the amount spent on the construction of a bridge which may sometimes last only 15 or 20 years? We want, Sir, at least Rs. 3 crores to raise the salaries of teachers. It does not matter wherefrom the money comes, whether it be from the finances provided for the 'Community Projects' or the Five-year Plan or the Revenue Reserves which we teachers have been claiming from 1945. No teacher from the elementary school to the college stage should have any cause to feel at any part of his life that he is suffering for having entered this profession which is called 'noble'. So we wish, Sir, the budget to be completely revised with reference to the amelioration of the poor classes, first, the beggars, then, the pavement dwellers and then, the elementary school teachers. We also wish the reorganization of education to be carried out by forming committees at various stages with representatives of the respective teachers in them. With these words, I conclude."

MR. CHAIRMAN :—"I now adjourn the House till 4 p.m. on Monday, the 7th July 1952."

The House then adjourned.

